บท สนทนาธรรม

(The Buddha Talk)

พระมหาทวี ฐานวโร
ป.ธ.5, Ph.D.

เกี่ยวกับผู้เขียน

ประวัติ/หน้าที่/การศึกษา:

- พระมหาทวี ฐานวโร
- อาจารย์ประจำโครงการขยายห้องเรียน มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จังหวัดพิษณุโลก
  - เปรียญธรรม 5 ประโยค
  - พธ.บ. สาขาภาษาอังกฤษ
  - พธ.ม. สาขาปรัชญา
  - Ph.D. สาขาปรัชญา

งานเขียน :

- ธรรมภาคภาษาอังกฤษ
- ธรรมนิเทศ
- คำอุปมาธรรมในพระไตรปิฎก
- คู่มือทำวัตรสวดมนต์ 4 ภาษา
- ตรรกศาสตร์เบื้องต้น
- 250 คติธรรม
- พุทธปรัชญาเถรวาท 2

เอกลักษณ์เมืองพิษณุโลก

พระพุทธชินราชงามเลิศ

ถิ่นกำเนิดพระนเรศวร

สองฝั่งน่านล้วนเรือนแพ

หวานฉ่ำแท้กล้วยตาก

ถ้ำและน้ำตกหลากตระการตา

The beauty of Buddhajinaraja

The birthplace of King Naresuan

A boathouse in the two sides of Nan River

The honey sweet of dried banana

The bariety of caves and waterfalls

คำปรารภ

การสร้างความคิดจนกระทั่งตีพิมพ์ออกเป็นแบบฉบับให้คนอื่นได้ศึกษานั้น เป็นความคิดที่ดังฟังชัด มีผลให้เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาค้นคว้า เป็นคำตอบให้กับตนเองและคนอื่น เป็นบทสะท้อนความคิดจากเหตุการณ์ต่าง ให้เกิดสติ นับได้ว่าเป็นความคิดที่มีชีวิตอยู่ทุกเมื่อ

จึงเห็นว่าพระสูตรต่าง ๆ โดยเฉพาะพระธัมมจักกัปปวัตตนสูตร ควรจะได้แปลเป็นภาษาต่าง ๆ ที่ขาดไม่ได้คือภาษาอังกฤษ จึงได้แนะนำให้ พระมหา ดร. ทวี ฐานวโร เรียบเรียงขึ้น เพื่อเป็นคู่มือและตำราให้กับผู้ใคร่ใฝ่รู้ตลอดทั้งเผยแผ่ให้กับชาวต่างชาติที่มากราบไหว้พระพุทธชินราชด้วย จึงขออนุโมทนาในความพยายามและสนับสนุนจัดพิมพ์และเผยแผ่ต่อไป

(พระเทพรัตนกวี)

เจ้าอาวาสวัดพระศรีรัตนมหาธาตุ

อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก

คำนำ

หนังสือบทสนทนาธรรมฉบับนี้ จัดทำขึ้นเพื่อศึกษาหลักธรรมจากพระสูตรที่สำคัญทั้ง 5 สูตร ซึ่งเป็นบทสนทนาที่ครบองค์แห่งการแสดงธรรมที่ประกอบด้วย เหตุที่ปรารภ บุคคลที่เป็นต้นเรื่อง พร้อมด้วยผลที่จะได้รับจากการกระทำของบุคคลนั้นตลอดทั้งแนวทางแก้ไข ยิ่งไปกว่านั้น ทำให้รู้ถึงพุทธวิธีเทศนาในการใช้คำอารัมภบท เนื้อเรื่องและบทลงท้ายของการแสดงสูตรแต่ละสูตรด้วย

ในการสนทนาธรรมแต่ละเรื่องของพระพุทธเจ้านั้น นอกจากเน้นการเดินเรื่องไปตามวาระจิตของผู้ฟังแล้วยังให้ความสำคัญในเรื่องภาษาอีกด้วย จะเห็นได้ชัดจากการที่พระพุทธองค์ให้อุดมการณ์การเผยแผ่ศาสนาแก่พระอรหันตสาวกที่จะออกประกาศศาสนาที่ป่าอิสิปตนมฤคทายวัน เมืองสารนาถ กรุงพาราณสี ประเทศอินเดียด้วยปฐมพจน์ที่ว่า ภิกษุทั้งหลายพวกเธอจงจาริกไปแสดงธรรมเพื่อประโยชน์ เพื่อความสุขและเพื่อสังคมสงเคราะห์แก่คนหมู่มาก จงแสดงธรรมด้วยภาษาที่ไพเราะในเบื้องต้น (อาทิกัลยาณะ) ไพเราะในตอนกลางที่เป็นเนื้อหา (มัชเฌกัลยาณะ) และไพเราะในบทลงท้าย (ปริโยสานกัลยาณะ)

อนึ่ง หนังสือนี้ ได้เล็งเห็นความสะดวกของผู้ศึกษาให้ได้ศึกษาทั่วถึงชาวต่างชาติด้วย จึงแปลเป็น 4 ภาษา หวังว่าผู้ใคร่รู้จะพึงศึกษาพุทธวิธีแสดงธรรม สาระธรรม และแบบอย่างได้จากพระสูตรทั้ง 5 นี้

พระมหาทวี ฐานวโร

กันยายน 2547

สารบัญ

ชื่อหนังสือ: บท สนทนาธรรม (The Buddha Talk)

ผู้เรียบเรียง: พระมหาทวี ฐานวโร (ดร.)

พิมพ์เมื่อ : กันยายน 2547

พิมพ์ครั้งที่ 1 จำนวน 1500 เล่ม

พิมพ์ที่ : รัตนสุวรรณการพิมพ์ 3

30-31 ถนนพญาลิไท อ.เมือง จ.พิษณุโลก

โทร. Fax 0-5525-8101

คำอารัมภบท / Introduction

จุดประสงค์ที่นำพระสูตรทั้ง 5 เรื่องมาบรรจุศึกษาก็เพื่อให้ได้รู้สาระธรรมจากต้นฉบับจริง ๆ รวมทั้งวิธีการแสดงธรรม และเทคนิคการประกาศธรรม ให้มีความไพเราะในเบื้องต้น ท่ามกลาง และที่สุดของพระพุทธเจ้า

The aim of education in the five discourses in order to learn the original Dhamma including how to present Dhamma and how to proclaim the Dhamma, excellent in the beginning, in the middle and in the end of the Buddha.

ทำไมจึงจัดให้เป็นพระสูตรที่สำคัญที่สุด ก็เนื่องจากว่า พระสูตรเหล่านี้ เป็นต้นกำเนิดหรือทำให้เกิดหลักเกณฑ์ทางศีลธรรมหลายอย่างทั้งสำคัญและจำเป็นต่อการดำเนินชีวิตประจำวัน อีกประการหนึ่งพระสูตรเหล่านี้ เป็นมาตรฐานแห่งธรรมที่ละเอียดดีมาก ถือได้ว่าเป็นแหล่งรวมหลักคำสอนของพระพุทธเจ้า ผู้ศึกษาไม่ใช่เพียงแต่จะได้สาระธรรมเท่านั้น หากแต่ได้ศัพท์ธรรมภาษาอังกฤษอีกด้วย พระสูตรดังกล่าวมีชื่อ ดังนี้

Why are the great discourses ? Because these are the first origins of many moral codes both important and necessary for a daily way of life. On the other hand, these discourses are the detailed standard of Dhamma and are regarded as the central code of the Buddha’s teachings. A student gets the idea of these discourses, not

only in the essence of the Dhamma, but also in Buddhist technical terms of English. These discourses are named thus:-

1. พระสูตรชื่อ ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร

   The discourse on Setting in Motion the Wheel of Truth

   (Dhammacakkappavattana-sutta)

2. พระสูตรชื่อ อนัตตลักขณสูตร

   The discourse on Selflessness (Anattalakkhaṇa-sutta)

3. พระสูตรชื่อ อาทิตตปริยายสูตร

   The discourse on Fire (Ādittapariyāya-sutta)

4. พระสูตรชื่อ มงคลสูตร

   The discourse on Blessings (Maṅgala-sutta)

5. พระสูตรชื่อ เมตตสูตร

   The discourse on Loving Kindness (Metta-sutta)

เพราะเหตุว่า พระสูตรทั้ง 5 นี้ ถือได้ว่าเป็นพระสูตรที่ยิ่งใหญ่และเป็นต้นกำเนิดสร้างแม่บทศีลธรรม อีกประการหนึ่ง เราจะได้รับประโยชน์จากการศึกษาความหมายของสูตรเหล่านี้เป็นชุด ๆ หรือประโยค มากกว่าที่จะได้รับเป็นคำ ๆ และถือว่าเป็นท้องเรื่องอธิบายสนับสนุนธรรมหลัก ๆ ได้เป็นอย่างดี ในการนี้ ผู้เขียนได้เรียบเรียงและแปลเป็น 4 ภาษา กล่าวคือ ภาษาบาลี ภาษาโรมัน ภาษาอังกฤษ และภาษาไทย เพื่อสะดวกแก่ผู้ศึกษาชนชาติต่าง ๆ ต่อไป

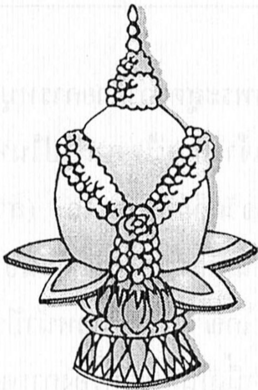
Therefore, the five discourses are considered to be the great origins of the moral code. In other words, we will get benefit from the learning the meanings of these discourses rather than just the meanings of words and sentences in the form of vocabulary. These are also regarded as details of the main teachings of the Buddha. Hence, I have translated the discourses into 4 languages, namely: Pāli, Roman, English and Thai. And these discourses are discussed as follows:-

ส่วนนำ ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร

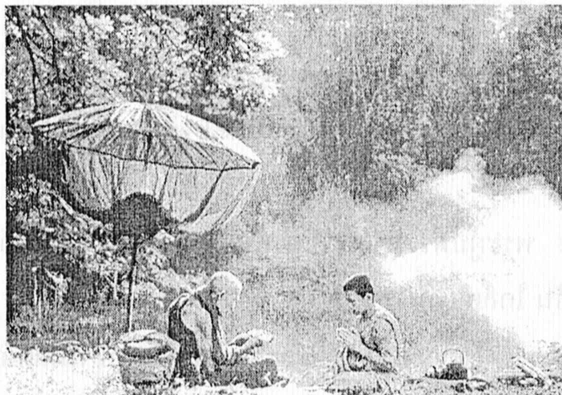
ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร เป็นพระสูตรว่าด้วยการหมุนวงจักรแห่งพระธรรมคือคำสอนของพระพุทธเจ้าให้แผ่ไพศาลไปในหลายพื้นที่ พระพุทธเจ้าแสดงพระสูตรนี้แก่ปัญจวัคคีย์ที่สารนาถ (สวนกวาง) ใกล้เมืองพาราณสี ประเทศอินเดีย ในวันเพ็ญ 15 ค่ำ เดือนอาสาฬหะ เป็นพระสูตรให้กำเนิดพระสงฆ์ คือฤาษีโกณฑัญญะ หัวหน้าปัญจวัคคีย์ได้ดวงตาเห็นธรรม จึงถือว่าบทเทศนานี้เป็นการรับรองการตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าและโกณฑัญญะขอบวชเป็นพระสงฆ์สาวกองค์แรกในพระพุทธศาสนา ฉะนั้น เราจึงพูดได้ว่า พระสงฆ์สาวกนี้เป็นผลสำเร็จจากการตรัสรู้และการแสดงปฐมเทศนาของพระพุทธเจ้าโดยแท้

This discourse was preached by the Buddha to a group of five ascetics at Deer Park near Bārāṇasī of India, on full moon day, Asāḷaha lunar month and this sermon was the origin of the saṅgha: -

the disciple of the Buddha who arose after this sermon. One of the five ascetics was Koṇḍañña who as a head of a group that received the vision of Dhamma. This sermon has been regarded as the path and proof of the Buddha's enlightenment. And then, Koṇḍañña requests to be a bhikkhu (monk) in the Buddha's religion. Therefore, we can say that the five ascetics are the sign of successfulness from the Buddha's enlightenment and the first sermon.

บท ธัมมะจักกัปปะวัตตะนะสุตตะ[1]

Dhammacakkappavattana-sutta

The discourse on Setting in Motion the Wheel of Truth

พระสูตรว่าด้วยเรื่อง การหมุนวงจักรแห่งธรรม

▌เอวัมเม สุตังฯ

▌Evamme Sutamํฯ

▌Thus have I heard :-

▌ข้าพเจ้าได้สดับมาแล้วอย่างนี้ว่า

[1] สํ.ม.19/1664-73/498-501.

▌**เอกัง สะมะยัง ภะคะวา พาราณะสิยัง วิหะระติ อิสิปะตะเน มิคะทาเยฯ**

▌Ekaṁ Samayaṁ Bhagavā Bāraṇasiyaṁ Viharati Isipatane Migadāyeฯ

▌The Blessed One was once living in the Deer Park at Isipatana near Bārāṇasī.

▌สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ ณ สวนกวาง ป่าอิสิปตนะ มฤคทายวัน ใกล้เมืองพาราณสี

▌**ตัตระ โข ภะคะวา ปัญจะวัคคิเย ภิกขู อามันเตสิฯ**

▌Tattra Kho Bhagavā Pañcavaggiye Bhikkhū Āmantesiฯ

▌There, Bhagavā addressed the group of five bhikkhus:

▌ณ ที่นั้นแล พระผู้มีพระภาคได้ตรัสแก่ภิกษุปัญจวัคคีย์ว่า

▌**เท๎วเม ภิกขะเว อันตา ปัพพะชิเตนะ นะ เสวิตัพพา โย จายัง กาเมสุ กามะสุขัลลิกานุโยโค หีโน คัมโม โปถุชชะนิโก อะนะริโย อะนัตถะสัญหิโต โย จายัง อัตตะกิละมะถานุโยโค ทุกโข อะนะริโย อะนัตถะสัญหิโตฯ**

▌Dveme Bhikkhave Antā Pabbajitena Na Sevitabbā Yo Cāyaṁ Kāmesu Kāmasukhallikānuyogo Hīno Kammo Pothujjaniko Anariyo Anatthasañhito Yo Cāyaṁ Attakilamathānuyogo Dukkho Anariyo Anatthasañhitoฯ

▌Bhikkhus, these two extreme ways ought not to be practiced by who have gone forth from the household life. What are the two ? There is devotion to the indulgence of sense-pleasures, which is low, common, the way of ordinary people, unworthy and unprofitable.

And there is devotion to self-mortification, which is painful, unworthy and unprofitable.

▌ภิกษุทั้งหลาย การปฏิบัติอย่างยิ่งยวด 2 อย่างนี้ บรรพชิตควรหลีกเว้น การปฏิบัติ อย่างยิ่งยวด 2 นั้นเป็นไฉน ? ประการที่ 1 คือ การประกอบตนให้พัวพันด้วยกามสุข ซึ่งเป็นของต่ำ เป็นของชาวบ้าน เป็นของปุถุชน ไม่ประเสริฐ ไม่ประกอบด้วยประโยชน์ ประการที่ 2 คือ การปฏิบัติด้วยการทรมานตน ซึ่งเป็นทุกข์ ไม่ประเสริฐ ไม่ประกอบด้วยประโยชน์

▌**เอเต เต ภิกขะเว อุโภ อันเต อะนุปะคัมมะ มัชฌิมา ปะฏิปะทา ตะถาคะเตนะ อะภิสัมพุทธา จักขุกะระณี ญาณะกะระณี อุปะสะมายะ อะภิญญายะ สัมโพธายะ นิพพานายะ สังวัตตะติฯ**

▌Ete Te Bhikkhave Ubho Ante Anupagamma Majjhimā Paṭipadā Tathākatena Abhisambuddhā Cakkhukaraṇi Ñāṇakaraṇi Upasamāya Abhiññāya Sambodhāya Nibbānāya Saṁvattatiฯ

▌Avoiding both these extreme ways of practice, the Tathāgata has realized the Middle Path:

It (the Path) gives vision, it gives knowledge, and it leads to calm, to insight, to enlightenment, to Nibbāna.

▌ภิกษุทั้งหลาย การหลีกเลี่ยงการปฏิบัติอย่างยิ่งยวด 2 อย่างนี้ เสีย หันมาปฏิบัติที่เป็นสายกลาง ที่พระตถาคตได้ตรัสรู้แล้ว

ข้อปฏิบัติที่เป็นสายกลางนั้น สร้างจักษุ สร้างญาณ เป็นไป
เพื่อสงบระงับ เพื่อความรู้ยิ่ง เพื่อตรัสรู้ เพื่อนิพพาน

▌**กะตะมา จะ สา ภิกขะเว มัชฌิมา ปะฏิปะทา ตะถาคะเตนะ อะภิสัมพุทธา จักขุกะระณี ญาณะกะระณี อุปะสะมายะ อะภิญญายะ สัมโพธายะ นิพพานายะ สังวัตตะติฯ**

▌Katamā Ca Sā Bhikkhave Majjhimā Paṭipadā Tathāgatena Abhisambuddhā Cakkhukaraṇī Ñāṇakaraṇī Upasamāya Abhiññāya Sambodhāya Nibbānāya Saṃvattatiฯ

▌And bhikkhus what is that Middle Path….? the Tathāgata has realized it gives vision, it gives knowledge, and it leads to calm, to insight, to enlightenment, to Nibbāna.

▌ภิกษุทั้งหลาย ก็ข้อปฏิบัติที่เป็นสายกลางนั้น เป็นไฉน ? ที่พระตถาคตตรัสรู้ สร้างจักษุ สร้างญาณ เป็นไปเพื่อสงบระงับ เพื่อความรู้ยิ่ง เพื่อตรัสรู้ เพื่อนิพพาน

▌**อะยะเมวะ อะริโย อัฏฐังคิโก มัคโค ฯ**

▌Ayameva Ariyo Aṭṭhaṅgiko Maggoฯ

▌It is simply the Noble Eightfold Path, namely,

▌ได้แก่อริยมรรคประกอบด้วยองค์ 8 ประการ

▌**เสยยะถีทัง; สัมมาทิฏฐิ สัมมาสังกัปโป สัมมาวาจา สัมมากัมมันโต สัมมาอาชีโว สัมมาวายาโม สัมมาสะติ สัมมาสะมาธิฯ**

▌Seyyathīdaṃ; Sammādiṭṭhi, Sammāsaṅkappo, Sammāvācā, Sammākammanto, Sammā- ājīvo, Sammāvāyāmo, Sammāsati, Sammāsamādhiฯ

Namely ; Right View, Right Thought, Right Speech, Right Action, Right Livelihood, Right Effort, Right Mindfulness, Right Concentration.

ได้แก่ สัมมาทิฏฐิ สัมมาสังกัปปะ สัมมาวาจา สัมมากัมมันตะ สัมมอาชีวะ สัมมาวายามะ สัมมาสติ และสัมมาสมาธิ

อะยัง โข สา ภิกขะเว มัชฌิมา ปะฏิปะทา ตะถาคะเตนะ อะภิสัมพุทธา จักขุกะระณี ญาณะกะระณี อุปะสะมายะ อะภิญญายะ สัมโพธายะ นิพพานายะ สังวัตตะติ ฯ

Ayaṁ Kho Sā Bhikkhave Majjhimā Paṭipadā Tathāgatena Abhisambuddhā Cakkhukaraṇi ÑāṇakaraṇiUpasamāya Abhiññāya Sambodhāya Nibbānāya Saṁvattatiฯ

Bhikkhus, this is the Middle Path realized by the Tathāgata, which gives vision, which gives knowedge, and which leads to calm, to insight, to enlightenment, to Nibbāna.

ดูกรภิกษุทั้งหลาย องค์ 8 ประการนี้แล เป็นข้อปฏิบัติที่เป็นสายกลาง ที่พระตถาคตตรัสรู้ สร้างจักษุ สร้างญาณ เป็นไป เพื่อสงบระงับ เพื่อความรู้ยิ่ง เพื่อตรัสรู้ เพื่อนิพพาน

อิทัง โข ปะนะ ภิกขะเว ทุกขัง อะริยะสัจจังฯ

Idaṁ kho Pana Bbhikkhave Dukkhaṁ Ariyasaccaṁฯ

Bhikkhus, the Noble Truth of suffering is thus :-

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ทุกขอริยสัจนี้แล คือ

▌ชาติปิ ทุกขา ชะราปิ ทุกขา พยาธิปิ ทุกขา มะระณัมปิ ทุกขัง โสกะ-ปะริเทวะ-ทุกขะโทมมะนัสสุปายาสาปิ ทุกขา อัปปิเยหิ สัมปะโยโค ทุกโข ปิเยหิ วิปปะโยโค ทุกโข ยัมปิจฉัง นะ ละภะติ ตัมปิ ทุกขัง
สังขิตเตนะ ปัญจุปาทานักขันธา ทุกขาฯ

▌Jātipi Dukkhā Jarāpi Dukkhā Byāpi Dukkhā Maraṇampi Dukkhaṁ Soka-parideva-dukkha-dommanassupāyāsapi Dukkhā Appiyehi Sampayogo Dukkho Piyehi Vippayogo Dukkho Yampicchaṁ Na Labhati Tampi Dukkhaṁ
Saṅkhittena Pañcuppādānakkhandā Dukkhāฯ

▌Birth is suffering, Aging is suffering, Sickness is suffering, death is suffering , sorrow and lamentation, pain, grief and despair are suffering, association with unpleasant is suffering, dissociation from the pleasant is suffering, not to get what one wants is suffering, in brief,
the Five Aggregates of attachment are suffering.

▌ความเกิดก็เป็นทุกข์ ความแก่ก็เป็นทุกข์ ความเจ็บก็เป็นทุกข์ ความตายก็เป็นทุกข์ ความเศร้าโศก ความร่ำไรรำพัน ความทุกขโทมนัส ความคับแค้นใจ ก็เป็นทุกข์ การประสบกับสิ่งอันไม่เป็นที่รัก ก็เป็นทุกข์ การพรัดพรากจากสิ่งอันเป็นที่รัก ก็เป็นทุกข์ ปรารถนาสิ่งใด ไม่ได้สิ่งนั้น ก็เป็นทุกข์ โดยสรุปแล้ว ขันธ์ทั้ง 5 ที่ตนยึดติดถือมั่นนั่นแหละเป็นทุกข์

▌อิทัง โข ปะนะ ภิกขะเว ทุกขะสมุทะโย อะริยะสัจจังฯ

▌Idaṁ Kho Pana Bhikkhave Dukkhasamudayo Ariyasaccaṁฯ

▌The Noble Truth of the origin of suffering is this:-

▌ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็เหตุเกิดแห่งทุกข์นี้แล ได้แก่

▌ยายัง ตัณหา โปโนพภะวิกา นันทิราคะสะหะคะตา ตัตระ ตัตราภินันทินีฯ

▌Yāyaṁ Taṇhā Ponobbhavikā Nandirāgasahagatā Tattra Tattrābhinandinīฯ

▌It is this thirst which produces re-existence and re-becoming, bound up with passionate greed.

It find fresh delight now here and now there,

▌ตัณหา มีความอยากเกิดภพใหม่ มีการคลุกเคล้าด้วยความกำหนัด มีความเพลิดเพลินพอใจยิ่งนักในอารมณ์นั้น ๆ

▌เสยยะถีทัง; กามะตัณหา ภะวะตัณหา วิภะวะตัณหาฯ

▌Seyyathīdaṁ; Kāmataṇhā, Bhavataṇhā, Vibhavataṇhāฯ

▌Namely; thirst for sense-pleasures, thirst for existence or becoming, and thirst for non-existence.

▌ได้แก่ตัณหา 3 กล่าวคือ กามตัณหา ภวตัณหา และวิภวตัณหา

▌อิทัง โข ปะนะ ภิกขะเว ทุกขะนิโรโธ อะริยะสัจจังฯ

▌Idaṁ Kho Pana Bhikkhave Dukkhanirodho Ariyasaccaṁฯ

▌The Noble Truth of Cessation of suffering is this :

▌ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็การดับทุกข์นี้แล ได้แก่

▌โย ตัสสาเยวะ ตัณหายะ อะเสสะวิราคะนิโรโธ จาโค
ปะฏินิสสัคโค มุตติ อะนาละโยฯ

▌Yo Tassāyeva Taṇhāya Asesavirāganirodho Cāgo
Paṭinissaggo Mutti Anālayoฯ

▌It is the complete cessation of that very thirst, giving it up,
renouncing it, emancipating oneself from it, detaching oneself from it.

▌การดับสิ้นไปอย่างไม่มีหลงเหลือ การสละ การวาง การหลุดพ้น การ
ไม่พัวพัน กับตัณหานั้นเสีย

▌อิทัง โข ปะนะ ภิกขะเว ทุกขะนิโรธคามินี ปะฏิปะทา
อะริยะสัจจัง ฯ

▌Idaṁ kho Pana Bhikkhave Dukkhanirodhagāminī
Paṭipadā Ariyasaccaṁฯ

▌The Noble Truth of the Path leading to the Cessation
of suffering is this:

▌ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็วิธีที่จะดับทุกข์นี้แล ได้แก่

▌อะยะเมวะ อะริโย อัฏฐังคิโก มัคโค ฯ

▌Ayameva Ariyo Aṭṭhaṅgigo Maggoฯ

▌It is simply the Noble Eightfold Path.

▌การปฏิบัติตามหลักอริยมรรค 8 ประการนี้

▌เสยยะถีทัง; สัมมาทิฏฐิ สัมมาสังกัปโป สัมมาวาจา
สัมมากัมมันโต สัมมาอาชีโว สัมมาวายาโม สัมมาสะติ
สัมมาสะมาธิฯ

▌Seyyathīdaṁ; Sammādiṭṭhi Sammāsaṅkappo Sammāvācā Sammākammanto Sammā-ājīvo Sammāvāyāmo Sammāsati Sammāsamādhiฯ

▌Namely; Right View, Right Thought, Right Speech, Right Action, Right Livelihood, Right Effort, Right Mindfulness, Right Concentration.

▌ได้แก่ สัมมาทิฏฐิ สัมมาสังกัปปะ สัมมาวาจา สัมมากัมมันตะ สัมมอาชีวะ สัมมาวายามะ สัมมาสะติ และสัมมาสะมาธิ

▌**อิทัง ทุกขัง อะริยะสัจจันติ เม ภิกขะเว ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ จักขุง อุทะปาทิ ญาณัง อุทะปาทิ ปัญญา อุทะปาทิ วิชชา อุทะปาทิ อาโลโก อุทะปาทิฯ**

▌Idaṁ Dukkhaṁ Ariyasaccanti Me Bhikkhave Pubbe Ananussutesu Dhammesu Cakkhuṁ Udapādi Ñāṇaṁ Udapādi Paññā Udapādi Vijjā Udapādi Āloko Udapādiฯ

▌This is the Noble Truth of Suffering: such was the vision, the knowledge, the wisdom, the science, the light, that arose in me with regard to things not heard before.

▌ดูกรภิกษุทั้งหลาย จักษุ ญาณ ปัญญา วิทยา แสงสว่างเช่นนี้เกิดขึ้นแก่เรา ในธรรมที่ไม่เคยได้ฟังมาก่อนว่า นี่เป็นทุกขอริยสัจ

▌ตัง โข ปะนิทัง ทุกขัง อะริยะสัจจัง ปะริญเญยยันติ เม ภิกขะเว ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ จักขุง อุทะปาทิ ญาณัง อุทะปาทิ ปัญญา อุทะปาทิ วิชชา อุทะปาทิ อาโลโก อุทะปาทิ ฯ

▌Taṁ Kho Panidaṁ Dukkhaṁ Ariyasaccaṁ Pariññeyyanti Me Bhikkhave Pubbe Ananussutesu Dhammesu Cakkhuṁ Udapādi, Ñāṇaṁ Udapādi, Paññā Udapādi, Vijjā Udapādi, Āloko Udapādiฯ

▌This suffering, as a noble truth, should be fully understood: such was the vision, the knowledge, the wisdom, the science, the light, that arose in me with regard to things not heard before.

▌ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็จักขุ ญาณ ปัญญา วิทยา แสงสว่างเช่นนี้ เกิดขึ้นแก่เรา ในธรรมที่ไม่เคยได้ฟังมาก่อนว่า ทุกขอริยสัจนี้ นั้น ควรกำหนดรู้

▌ตัง โข ปะนิทัง ทุกขัง อะริยะสัจจัง ปะริญญาตันติ เม ภิกขะเว ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ จักขุง อุทะปาทิ ญาณัง อุทะปาทิ ปัญญา อุทะปาทิ วิชชา อุทะปาทิ อาโลโก อุทะปาทิ ฯ

▌Taṁ Kho Panidaṁ Dukkhaṁ Ariyasaccaṁ Pariññātanti Me Bhikkhave Pubbe Ananussutesu Dhammesu Cakkhuṁ Udapādi, Ñāṇaṁ Udapādi, Paññā Udapādi, Vijjā Udapādi, Āloko Udapādiฯ

▌This suffering, as a noble truth, has been fully understood: such was the vision, the knowledge, the wisdom, the science,

the light, that arose in me with regard to things not heard before.

▌ดูกรภิกษุทั้งหลาย จักษุ ญาณ ปัญญา วิทยา แสงสว่างเช่นนี้เกิดขึ้นแก่เรา ในธรรมที่ไม่เคยได้ฟังมาก่อนว่า ทุกขอริยสัจนี้นั้น เราก็ได้กำหนดรู้แล้ว

▌**อิทัง ทุกขะสมุทะโย อะริยสัจจันติ เม ภิกขะเว ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ จักขุง อุทะปาทิ ญาณัง อุทะปาทิ ปัญญา อุทะปาทิ วิชชา อุทะปาทิ อาโลโก อุทะปาทิฯ**

▌Idaṁ Dukkhasamudayo Ariyasaccanti Me Bhikkhave Pubbe Ananussutesu Dhammesu Cakkhuṁ Udapādi Ñāṇaṁ Udapādi PaññaUdapādi Vijjā Udapādi Āloko Udapādiฯ

▌This is the Noble Truth of the Origin of suffering ; such was the vision, the knowledge, the wisdom, the science, the light, that arose in me with regard to things not heard before.

▌ดูกรภิกษุทั้งหลาย จักษุ ญาณ ปัญญา วิทยา แสงสว่างเช่นนี้เกิดขึ้นแก่เรา ในธรรมที่ไม่เคยได้ฟังมาก่อนว่า นี่เป็นทุกขสมุทัยอริยสัจ

▌**ตัง โข ปะนิทัง ทุกขะสมุทะโย อะริยะสัจจัง ปะหาตัพพันติ เม ภิกขะเว ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ จักขุง อุทะปาทิ ญาณัง อุทะปาทิ ปัญญา อุทะปาทิ วิชชา อุทะปาทิ อาโลโก อุทะปาทิฯ**

▌Taṁ Kho Panidaṁ Dukkhasamudayo Ariyasaccaṁ Pahatappanti Me Bhikkhave Pubbe Ananussutesu Dhammesu Cakkhuṁ udapādi Ñāṇaṁ Udapādi Paññā Udapādi Vijjā Udapādi Āloko Udapādiฯ

▌This Origin of suffering, as a noble truth, should be abandoned: such was the vision, the knowledge, the wisdom, the science, the light, that arose in me with regard to things not heard before.

▌ดูกรภิกษุทั้งหลาย จักษุ ญาณ ปัญญา วิทยา แสงสว่างเช่นนี้เกิดขึ้นแก่เรา ในธรรมที่ไม่เคยฟังมาก่อนว่า ทุกขสมุทัยอริยสัจนี้นั้น ควรละเสีย

▌**ตัง โข ปะนิทัง ทุกขะสมุทะโย อะริยะสัจจัง ปะหีนันติ เม ภิกขะเว ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ จักขุง อุทะปาทิ ญาณัง อุทะปาทิ ปัญญา อุทะปาทิ วิชชา อุทะปาทิ อาโลโก อุทะปาทิ ฯ**

▌Taṁ Kho Panidam Dukkhasamudayo Ariyasaccam Pahinanti Me Bhikkhave Pubbe Ananussutesu Dhammesu Cakkhuṁ Udapadi, Ñaṇaṁ Udapadi, Panna Udapadi, Vijja Udapadi, Aloko Udapadiฯ

▌This Origin of suffering, as a noble truth, has been abandoned: such was the vision, the knowledge, the wisdom, the science, the light, that arose in me with regard to things not heard before.

▌ดูกรภิกษุทั้งหลาย จักษุ ญาณ ปัญญา วิทยา แสงสว่างเช่นนี้เกิดขึ้นแก่เรา ในธรรมที่ไม่เคยฟังมาก่อนว่า ทุกขสมุทัยอริยสัจนี้นั้น เราก็ได้ละแล้ว

▌**อิทัง ทุกขะนิโรโธ อะริยะสัจจันติ เม ภิกขะเว ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ จักขุง อุทะปาทิ ญาณัง อุทะปาทิ ปัญญา อุทะปาทิ วิชชา อุทะปาทิ อาโลโก อุทะปาทิฯ**

▌Idaṁ Dukkhanirodho Ariyasaccanti Me Bhikkhave Pubbe Ananussutesu Dhammesu Cakkhuṁ Udapādi, Ñāṇaṁ Udapādi, Paññā Udapādi, Vijjā Udapādi, Āloko Udapādiฯ

▌This is the Noble Truth of the Cessation of suffering: such was the vision, the knowledge, the wisdom, the science, the light, that arose in me with regard to things not heard before.

▌ดูกรภิกษุทั้งหลาย จักษุ เกิดญาณ ปัญญา วิทยา แสงสว่างเช่นนี้เกิดขึ้นแก่เรา ในธรรมที่ไม่เคยได้ฟังมาก่อนว่า นี้เป็นทุกขนิโรธอริยสัจ

▌ตัง โข ปะนิทัง ทุกขะนิโรโธ อะริยะสัจจัง สัจฉิกาตัพพันติ เม ภิกขะเว ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ จักขุง อุทะปาทิ ญาณัง อุทะปาทิ ปัญญา อุทะปาทิ วิชชา อุทะปาทิ อาโลโก อุทะปาทิฯ

▌Taṁ Kho Panidaṁ Dukkhanirodho Ariyasaccaṁ Sacchikātappanti Me Bhikkhave Pubbe Ananussutesu Dhammesu Cakkhuṁ Udapādi, Ñāṇaṁ Udapādi, Paññā Udapādi, Vijjā Udapādi, Āloko Udapādiฯ

▌This Cessation of suffering, as a noble truth, should be realized: such was the vision, the knowledge, the wisdom, the science, the light, that arose in me with regard to things not heard before.

▌ดูกรภิกษุทั้งหลาย จักษุ ญาณ ปัญญา วิทยา แสงสว่างเช่นนี้ เกิดขึ้นแก่เราในธรรมที่ไม่เคยฟังมาก่อนว่า ทุกขนิโรธอริยสัจนี้นั้น ควรทำให้แจ้ง

▌ตัง โข ปะนิทัง ทุกขะนิโรโธ อะริยะสัจจัง สัจฉิกะตันติ เม ภิกขะเว ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ จักขุง อุทะปาทิ ญาณัง อุทะปาทิ ปัญญา อุทะปาทิ วิชชา อุทะปาทิ อาโลโก อุทะปาทิฯ

▌Taṁ Kho Panidaṁ Dukkhanirodho Ariyasaccaṁ Sacchikatanti Me Bhikkhave PubbeAnanussutesu Dhammesu Cakkhuṁ Udapādi, Ñāṇaṁ Udapādi, Paññā Udapādi, Vijjā Udapādi, Āloko Udapādiฯ

▌This Cessation of suffering, as a noble truth, has been realized: such was the vision, the knowledge, the wisdom, the science, light, that arose in me with regard to things not heard before.

▌ดูกรภิกษุทั้งหลาย จักษุ ญาณ ปัญญา วิทยา แสงสว่างเช่นนี้เกิดขึ้นแก่เราในธรรมที่ไม่เคยฟังมาก่อนว่า ทุกขนิโรธอริยสัจนี้นั้น เราก็ทำให้แจ้งแล้ว

▌อิทัง ทุกขะนิโรธคามินี ปะฏิปะทา อะริยะสัจจันติ เม ภิกขะเว ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ จักขุง อุทะปาทิ ญาณัง อุทะปาทิ ปัญญา อุทะปาทิ วิชชา อุทะปาทิ อาโลโก อุทะปาทิฯ

▌Idaṁ Dukkhanirodhagāminī Paṭipadā Arisaccanti Me Bhikkhave Pubbe Ananussutesu Dhammesu Cakkhuṁ Udapādi, Ñāṇaṁ Udapādi, Paññā Udapādi,Vijjā Udapādi, Āloko Udapādiฯ

▌This is the Noble Truth of the Path leading to the Cessation of suffering: such was the vision, the knowledge, the wisdom, the science, the light,

that arose in me with regard to things not heard before.

▌ดูกรภิกษุทั้งหลาย จักษุ ญาณ ปัญญา วิทยา แสงสว่างเช่นนี้ เกิดขึ้นแก่เราในธรรมที่ไม่เคยได้ฟังมาก่อนว่า นี้เป็น ทุกขนิโรธคามินีปฏิปทาอริยสัจ

▌ตัง โข ปะนิทัง ทุกขะนิโรธะคามินี ปะฏิปะทา อะริยะสัจจัง ภาเวตัพพันติ เม ภิกขะเว ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ จักขุง อุทะปาทิ ญาณัง อุทะปาทิ ปัญญา อุทะปาทิ วิชชา อุทะปาทิ อาโลโก อุทะปาทิฯ

▌Taṁ Kho Panidaṁ Dukkhanirodhagāminī Paṭipadā Ariyasaccaṁ Bhāvetabbanti Me Bhikkhave Pubbe Ananussutesu Dhammesu Cakkhuṁ Udapādi, Ñāṇaṁ Udapādi, Paññā Udapādi, Vijjā Udapādi, Āloko Udapādiฯ

▌This Path leading to the cessation of suffering, as a noble truth, should be developed: such was the vision, the knowledge, the wisdom, the science, the light , that arose in me with regard to things not heard before.

▌ดูกรภิกษุทั้งหลาย จักษุ ญาณ ปัญญา วิทยา แสงสว่างเช่นนี้เกิดขึ้นแก่เรา ในธรรมที่ไม่เคยฟังมาก่อนว่า ทุกขนิโรธคามินีปฏิปทาอริยสัจนี้นั้น ควรทำให้เจริญ

▌ตัง โข ปะนิทัง ทุกขะนิโรธะคามินี ปะฏิปะทา อะริยะสัจ จัง ภาวิตันติ เม ภิกขะเว ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ จักขุง อุทะปาทิ ญาณัง อุทะปาทิ ปัญญา อุทะปาทิ วิชชา อุทะปาทิ อาโลโก อุทะปาทิฯ

▌Taṁ Kho Panidaṁ Dukkhanirodhagāminī Paṭipadā Ariyasaccaṁ Bhāvitanti Me Bhikkhave Pubbe Ananussutesu Dhammesu Cakkhuṁ Udapādi, Ñāṇaṁ Udapādi, Paññā Udapādi, Vijjā Udapādi, Āloko Udapādiฯ

▌This Path leading to the cessation of suffering: as a noble truth, has been developed, such was the vision, the knowledge, the wisdom, the science, the light, that arose in me with regard to things not heard before.

▌ดูกรภิกษุทั้งหลาย จักษุ ญาณ ปัญญา วิทยา แสงสว่างเช่นนี้ เกิดขึ้นแก่เรา เป็นธรรมที่ไม่เคยฟังมาก่อนว่า ทุกขนิโรธคามินีปฏิปทาอริยสัจนี้นั้น เราก็ทำให้เจริญแล้ว

▌ยาวะกีวัญจะ เม ภิกขะเว อิเมสุ จะตูสุ อะริยะสัจเจสุ เอวันติปะริวัฏฏัง ทวาทะสาการัง ยะถาภูตัง ญาณะทัสสะนัง นะ สุวิสุทธัง อโหสิฯ

▌Yāvakīvañca Me Bhikkhave Imesu Catūsu Ariyasaccesu Evantiparivaṭṭaṁ Dvādasākāraṁ Yathābhūtaṁ Ñāṇadassanaṁ Na Suvisuddhaṁ Ahosiฯ

▌As long as my vision for true knowledge was not fully clear in these three aspects, in these twelve ways, regarding the Four Noble Truths,

▌ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัญญาอันรู้เห็นตามความเป็นจริงในอริยสัจจ์ 4 เหล่านี้ของเรา ซึ่งมีรอบ 3 มีอาการ 12 อย่างนี้ ยังไม่หมดจดเพียงใด แล้ว

▌เนวะ ตาวาหัง ภิกขะเว สะเทวะเก โลเก สะมาระเก
สะพรัหมะเก สัสสะมะณะพราหมะณิยา ปะชายะ
สะเทวะมนุสสายะ อะนุตตะรัง สัมมาสัมโพธิง
อะภิสัมพุทโธ ปัจจัญญาสิงฯ

▌Neva Tāvāhaṁ Bhikkhave Sadevake Loke Samārake
Sabrahmake Sassamaṇabrāmaṇiyā Pajāya
Sadevamanussāya Anuttaraṁ SammāSambodhiṁ
Abhisambuddho Pacccaññāsiṁฯ

▌I did not claim to have realized the perfect Enlightenment
that is suprer in the world with its gods, with its Maras and
Brahmas, in this world with its recluses and brahmaṇas,
with its gods and men.

▌ดูกรภิกษุทั้งหลาย เราก็ยังยืนยันไม่ได้ว่า เป็นผู้ตรัสรู้โดย
สมบูรณ์ มีปัญญาเครื่องตรัสรู้ชอบ ไม่มีการตรัสรู้อื่นยิ่งกว่า ใน
โลกนี้ พร้อมทั้งเทวโลก มารโลก พรหมโลก ในหมู่สัตว์
พร้อมทั้งสมณะ พราหมณ์ เทวดา และมนุษย์เพียงนั้น

▌ยะโต จะ โข เม ภิกขะเว อิเมสุ จะตูสุ อะริยะสัจเจสุ
อวันติปะริวัฏฏัง ทวาทะสาการัง ยะถาภูตัง ญาณะทัสสะนัง
สุวิสุทธัง อะโหสิฯ

▌Yato Ca Kho Me Bhikkhave Imesu Catūsu Ariyasaccesu
Evantiparivaṭṭaṁ Dvādasākāraṁ Yathābhūtaṁ Ñāṇadassanaṁ
Suvisuddhaṁ Ahosiฯ

▌But when my vision of true knowledge was fully clear in these three aspects, in these twelve ways, regarding the Four Noble Truths,

▌ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็เมื่อใดแล ปัญญาอันรู้เห็นตามความเป็นจริงใน อริยสัจ 4 เหล่านี้ของเรา ซึ่งมีรอบ 3 มีอาการ 12 อย่างนี้ หมดจดดีแล้ว

▌**อะถาหัง ภิกขะเว สะเทวะเก โลเก สะมาระเก สะพรัหมะเก สัสสะมะณะพราหมะณิยา ปะชายะ สะเทวะมนุสสายะ อะนุตตะรัง สัมมาสัมโพธิง อะภิสัมพุทโธ ปัจจัญญาสิงฯ**

▌Athāhaṁ Bhikkhave Sadevake Loke Samārake Sabrahmake Sassamaṇabrāmaṇiyā Pajāya Sadevamanussā ya Anuttaraṁ Sammāsambodhiṁ Abhisambuddho Paccaññāsiṁฯ

▌Then, I claimed to have realized the perfect Enlightenment that is supreme in the world with its gods, its Maras and Brahmas, in this world,with its recluses and brāhmaṇas, with its princes and men.

▌เมื่อนั้น เราจึงยืนยันได้ว่า เป็นผู้ตรัสรู้โดยสมบูรณ์ มีปัญญาเครื่องตรัสรู้ชอบ ไม่มีการตรัสรู้อื่นยิ่งกว่าในโลกนี้ พร้อมทั้งเทวโลก มารโลก พรหมโลก ในหมู่สัตว์ พร้อมทั้งสมณะพราหมณ์ เทวดา และมนุษย์

▌**ญาณัญจะ ปะนะ เม ทัสสะนัง อุทะปาทิ อะกุปปา เม วิมุตติ อะยะมันติมา ชาติ นัตถิ ทานิ ปุนัพภะโวติฯ**

▌Ñāṇañca Pana Me Dassanaṁ Udapādi Akuppā Me Vimutti Ayamantimā Jāti Natthi Dāni Punabbavoti ฯ

▌And a vision of true knowledge arose in me thus: my heart's deliverance is unassailable. This is the last birth. Now there is no more rebecoming.

▌ก็แล ปัญญาอันรู้เห็นตามความเป็นจริง เกิดขึ้นแล้ว เป็นการหลุดพ้นที่ไม่กลับกำเริบอีก ชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย ชาติอื่นจากนี้ไม่มีอีกแล้ว

▌อิทะมะโวจะ ภะคะวา อัตตะมะนา ปัญจะวัคคิยา ภิกขู ภะคะวะโต ภาสิตัง อะภินันทุง ฯ

▌Idamavoca Bhāgavā. Attamanā Pañcavaggiyā Bhikkhū Bhagavato Bhāsitaṁ Abhinanduṁ ฯ

▌This the Blessed One said. The group of five bhikkhus was glad, and they rejoiced at his words.

▌พระผู้มีพระภาคได้ตรัสธรรมนี้แล้ว ภิกษุปัญจวัคคีย์เกิดความประทับใจ และปลื้มปีติในพระดำรัสของพระผู้มีพระภาคเจ้า

▌อิมัสมิญจะ ปะนะ เวยยากะระณัสมิง ภัญญะมาเน อายัสมะโต โกณฑัญญัสสะ วิระชัง วีตะมะลัง ธัมมะจักขุง อุทะปาทิ จังกิญจิ สะมุทะยะธัมมัง สัพพันตัง นิโรธะธัมมันติ ฯ

▌Imasmiñca Pana Veyyākaraṇasmiṁ Bhaññamāne Āyassamato Koṇḍaññassa Virajaṁ Vītamalaṁ Dhammacakkhuṁ udapādi Caṅkiñci Samudayadhammaṁ Sabbantaṁ Nirodhadhammanti ฯ

▌This veyyākara is said by the Bhagavā, the eyes of Truth which are unlust, full pure arise to Koṇḍañña thus: 'any thing arises,

all things fall'.

▌ก็แล เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสเวยยากรณ์นี้อยู่ ธรรมจักษุอัน ปราศจากธุลี ปราศจากมลทิน ได้เกิดขึ้นแล้วแก่พระโกณฑัญญะว่า สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีการเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งนั้นทั้งปวงล้วนมีการดับไปเป็นธรรมดา

▌ปะวัตติเต จะ ภะคะวะตา ธัมมะจักเก ภุมมา เทวา สัททะมะนุสสาเวสุง เอตัมภะคะวะตา พาราณะสิยัง อิสิปะตะเน มิคะทาเย อะนุตตะรัง ธัมมะจักกัง ปะวัตติตัง อัปปะฏิวัตติยัง สะมะเณนะ วา พราหมะเณนะ วา เทเวนะ วา มาเรนะ วา พรัหมุนา วา เกนะจิ วา โลกัสมินติฯ

▌Pavattite Ca Bhagavatā Dhammacakke Bhummā Devā Saddamanussāvesuṁ Etambhagavatā Bārāṇasiyaṁ Isipatane Migadāye Anuttaraṁ Dhammacakkaṁ Pavattitaṁ Appaṭivattiyaṁ Samaṇena Vā Brāhmaṇena Vā Devena Vā Mārena Vā Brahmunā Vā Kenaci Vā Lokasamintiฯ

▌After Dhammacakka is moved by Bhavatā those Bhummā gods shout, the Bhagavatā has said Dhammacakka that is supreme at Isipatana near Bārāṇasi, Recluses or brāhmaṇa or gods or mara or brahma in this world can not do it.

▌ก็เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงประกาศธรรมจักรแล้ว เหล่าภุมมเทวดาประกาศด้วยการส่งเสียงสาธุการดังลั่นว่า จักรคือธรรมอันยอดเยี่ยมนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้าทรง

ประกาศแล้ว ที่ป่าอิสิปตนะมฤคทายวัน ใกล้เมืองพาราณสี ซึ่งเป็นธรรมที่สมณะ พราหมณ์ เทวดา มาร พรหม หรือ ใคร ๆ ใน โลกประกาศไม่ได้ ดังนี้

ภูมมานัง เทวานัง สัททัง สุต๎วา จาตุมมะหาราชิกา เทวา สัททะมนุสสาเวสุงฯ

Bhummānaṁ Devānaṁ Saddaṁ Sutvā Cātummahārājikā Devā Saddamanussāvesuṁฯ

The gods of Cātummahārāja hearing the sādhu sound of Bhumma Gods shout.

เหล่าเทวดาชั้นจาตุมมหาราช เมื่อได้ยินเสียงของเหล่าภุมมเทวดาแล้ว ก็ส่งเสียงสาธุการดังลั่น

จาตุมมะหาราชิกานัง เทวานัง สัททัง สุต๎วา ตาวะติงสา เทวา สัททะมะนุสสาเวสุงฯ

Cātummahārājikānaṁ Devānaṁ Saddaṁ Sutvā Tāvatiṁsā Devā Saddamanussāvesuṁฯ

The gods of Davatiṁsa hearing the sādhu sound of Cātummahārājikā Gods shout.

เหล่าเทวดาชั้นดาวดึงส์ ก็ได้ยินเสียงของเหล่าเทวดาชั้นจาตุมมหาราชแล้ว ก็ส่งเสียงสาธุการ ดังลั่น

ตาวะติงสานัง เทวานัง สัททัง สุต๎วา ยามา เทวา สัททะมะนุสสาเวสุง ฯ

Tāvatiṁsānaṁ Devānaṁ Saddaṁ Sutvā Yāmā Devā Saddamanussāvesuṁฯ

▌The gods of Yāmā hearing the sādhu sound of Tavatimsa Gods shout.

▌เหล่าเทวดาชั้นยามา เมื่อได้ยินเสียงของเหล่าเทวดาชั้นดาวดึงส์แล้ว ก็ส่งเสียงสาธุการ ดังลั่น

▌**ยามานัง เทวานัง สัททัง สุต๎วา ตุสิตา เทวา สัททะมะนุสสาเวสุงฯ**

▌Yamānaṁ Devānaṁ Saddaṁ Sutvā Tusitā Devā Saddamanussāvesuṁฯ

▌The gods of Tusita hearing the sādhu sound of Yama Gods shout.

▌เหล่าเทวดาชั้นดุสิต เมื่อได้ยินเสียงของเหล่าเทวดาชั้นยามาแล้ว ก็ส่งเสียงสาธุการ ดังลั่น

▌**ตุสิตานัง เทวานัง สัททัง สุต๎วา นิมมานะระตี เทวา สัททะมะนุสสาเวสุงฯ**

▌Tusitānaṁ Devānaṁ Saddaṁ Sutvā Nimmānaratī Devā Saddamanussāvesuṁฯ

▌The gods of Nimmānaratī hearing the sādhu sound of Tusita Gods shout.

▌เหล่าเทพดานิมมานรดี เมื่อได้ยินเสียงของเหล่าเทวดาชั้นดุสิตแล้ว ก็ส่งเสียงสาธุการ ดังลั่น

▌**นิมมานะระตีนัง เทวานัง สัททัง สุต๎วา ปะระนิมมิตะวะสะวัตตี เทวา สัททะมะนุสสาเวสุงฯ**

▌Nimmānaratīnaṁ Devānaṁ Saddaṁ Sutvā

Paranimmitavasavattī Devā Saddamanussāvesuṁฯ

▌The gods of Paranimtavasavatti hearing the sādhu sound of

Nimmānaratī Gods shout.

▌เหล่าเทวดาชั้นปรนิมมิตวสวัสดี เมื่อได้ยินเสียงของเหล่า

เทวดาชั้นนิมมานรดีแล้ว ก็ส่งเสียงสาธุการ ดังลั่น

▌**ปะระนิมิตะวะสะวัตตีนัง เทวานัง สัททัง สุต๎วา**

พรัหมมะกายิกา เทวา สัททะมะนุสสาเวสุงฯ

Paranimmitavassatīnaṁ Devānaṁ Saddaṁ Sutvā

Brahmakāyikā Devā Saddamanussāvesuṁฯ

▌The gods of Brahma hearing the sādhu sound of Paranimmitavasvattī

God shout.

▌เหล่าเทวดาชั้นพรหม เมื่อได้ยินเสียงของเหล่าเทวดาชั้นปรนิมมิต

สวัสดีแล้ว ก็ส่งเสียงสาธุการ ดังลั่น (ว่า)

▌**เอตัมภะคะวะตา พาราณสิยัง อิสิปะตะเน มิคะทาเย**

อะนุตตะรัง ธัมมะจักกัง ปะวัตติตัง อัปปะฏิวัตติยัง

สะมะเณนะ วา พราหมะเณนะ วา เทเวนะ วา มาเรนะ วา

พรัหมุนา วา เกนะจิ วา โลกัสสมินติฯ

▌Etambhagavatā Bārāṇasiyaṁ Isipatane Migadāye

Anuttaraṁ Dhammacakkaṁ Pavattitaṁ Appaṭivattiyaṁ

Samaṇena Vā Brāhmaṇena Vā Devena Vā Mārena Vā

Brahmunā Vā Kenaci Vā Lokasmintiฯ

▌The Cakka of Dhamma that is supreme is practiced

by the Bhagavā at Isipatana near Bārāṇasi, recluse, brahmna, god, mara, brahma, in this world can not do it.

▌จักรคือธรรมอันยอดเยี่ยม ที่พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงประกาศแล้ว ที่ป่าอิสิปตนะ ใกล้เมืองพาราณสี สมณะ พราหมณ์ เทวดา มาร พรหม หรือใคร ๆ ในโลกนี้ทำไม่ได้ ดังนี้

▌**อิติหะ เตนะ ขะเณนะ เตนะ มุหุตเตนะ**

ยาวะ พรัหมะโลกา สัทโท อัพภุคคัจฉิฯ

▌Itiha Tena Khaṇena Tena Muhuttena

Ȳava Brahmalokā Saddo Abbhuggacchiฯ

▌Meanwhile, in same time, the sādhu sound went to the world of Brahma,

▌ขณะนั้น ในเวลาเดียวกันนั้นเอง เสียงสาธุการ ก็ได้ดังกึกก้องขึ้นไปถึงพรหมโลกแล้ว

▌**อะยัญจะ ทะสะสะหัสสี โลกะธาตุ สังกัมปิ สัมปะกัมปิ สัมปะเวธิฯ**

▌Ayañca Dāsasahassī Lokadhātu Saṅkampi Saṁpakampi sampavedhiฯ

▌The ten thousands of lokadhatu shook,

▌ก็โลกธาตุหนึ่งหมื่นนี้ ได้สะเทือนสะท้านลั่นไปทั่วแล้ว

อัปปะมาโน จะ โอฬาโร โอภาโส โลเก ปาตุระโหสิ อะติกกัมเมวะ เทวานัง เทวานุภาวังฯ

Appamāno Ca Oḷāro Obhāso Loke Pāturahosi Atikkammeva Devānaṁ Devānubhāvaṁฯ

Un-numberable light appeared beyond the all power of gods.

แสงสว่างเจิดจรัสหาประมาณไม่ได้ ปรากฏขึ้นแล้วในโลก เหนือพลานุภาพของเทพดาทั้งมวล

อะถะโข ภะคะวา อุทานัง อุทาเนสิ อัญญาสิ วะตะ โภ โกณฑัญโญ อัญญาสิ วะตะ โภ โกณฑัญโญ ติฯ

Athakho Bhagavā Udānaṁ Udānesi Aññāsi Vata Bho Koṇḍañño Aññāsi Vata Bho Koṇḍañño Tiฯ

At that time, the Bhagavā exclaims, Knowedge arose to Koṇḍañña, Knowedge arose to Koṇḍañña.

ครั้งนั้นแล พระผู้มีพระภาคเจ้าได้เปล่งอุทานขึ้น ว่า พระโกณฑัญญะได้รู้แล้วหนอ พระโกณฑัญญะได้รู้แล้วหนอ

อิติหิทัง อายัสมะโต โกณฑัญญัสสะ อัญญาโกณฑัญโญเตว วะ นามัง อะโหสีติฯ

Itihidaṁ Āyasmato Koṇḍaññassa Aññākoṇḍaññotveva Nāmaṁ Ahositiฯ

So, he is named Aññā-koṇḍañña.

เพราะเหตุนั้นแล คำว่า **อัญญา**โกณฑัญญะ จึงได้เป็นชื่อของท่าน ด้วยประการฉะนี้

ธัมมะจักกัปปะวัตตะนะสุตตัง นิฏฐิตัง

Dhammacakkappavattana-suttaṁ Niṭṭhitaṁ

The discourse on Setting in Motion the Wheel of Truth ended

พระสูตรว่าด้วยเรื่อง **การหมุนวงจักรแห่งธรรม จบแล้ว**

สรุป

พระพุทธเจ้าแสดงแก่ปัญจวัคคีย์ มีชื่อว่า โกณฑัญญะ วัปปะ ภัททิกยะ มหานามะและอัสสชิ

สถานที่: ณ ป่าอิสิปตนมฤคทายวัน เมืองสารนาถ กรุงพาราณสี ประเทศอินเดีย

เหตุปรารภ: ตรัสให้ปัญจวัคคีย์หลีกเลี่ยงวิธีปฏิบัติที่ยิ่งยวด 2 วิธี คือ กามสุขัลลิกานุโยค และอัตตกิลมถานุโยค แต่ให้ปฏิบัติตามอริยมรรคประกอบด้วยองค์ 8 ประการ

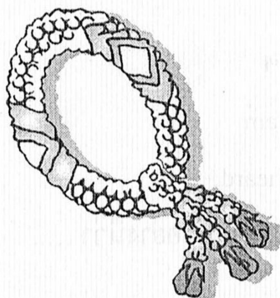
ผลแห่งการแสดง: โกณฑัญญะ หัวหน้าปัญจวัคคีย์ได้ดวงตาเห็นธรรม (vision of Dhamma) มีคำนำหน้าชื่อว่า อัญญา+โกณฑัญญะ

ส่วนนำ อนัตตลักขณสูตร

อนัตตลักขณสูตร เป็นพระสูตรว่าด้วยความไม่เที่ยงของขันธ์ 5 ที่พระพุทธเจ้าแสดงแก่ปัญจวัคคีย์ ที่สารนาถ (สวนกวาง) ใกล้เมืองพาราณสี ประเทศอินเดีย พระสูตรนี้ทำให้ปัญจวัคคีย์สำเร็จเป็นพระอรหันต์ จึงมีพระอรหันต์เกิดขึ้นในโลก 6 องค์

The discourse on Selflessness of the Five Aggregates was preached by the Buddha for a group of the five ascetics at Deer Park in Bārāṇasī of India. This discourse made all of the five ascetics become free from defilements ; - arahants or Perfect Ones. Amount of 6 Arahants arised in the world.

บท อะนัตตะลักขะณะสุตตะ[2]

Anattalakkhaṇa-sutta / The discourse on Selflessness

พระสูตรว่าด้วย อนัตตลักษณะ

เอวัมเม สุตังฯ

Evamme Sutam̊

Thus have I heard:-

ข้าพเจ้าได้สดับมาแล้วอย่างนี้ว่า .....

[2] สํ. ข.17/127-130/76-78.

เอกัง สะมะยัง ภะคะวา พาราณะสิยัง วิหะระติ อิสิปะตะเน มิคะทาเยฯ

Ekaṁ Samayaṁ Bhagavā Baraṇai yaṁ Viharati Isipatane Migadāye

The Blessed One was once living in the Deer Park at Isipatana near Bārāṇasī.

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ ณ ป่าอิสิปตนมฤคทายวันใกล้เมืองพาราณสี

ตัตระ โข ภะคะวา ปัญจะวัคคิเย ภิกขู อามันเตสิฯ

Tatra kho Bhagavā Pañcavaggiye Bhikkhū Āmantesiฯ

There, the Buddha addressed the group of five monks, saying.

ครั้งนั้นแล พระผู้มีพระภาคตรัสเรียกภิกษุปัญจวัคคีย์ ตรัสว่า

รูปัง ภิกขะเว อะนัตตาฯ

Rūpaṁ Bhikkhave Anattā

Body, monks, is not self.

ดูกรภิกษุทั้งหลาย รูปเป็นอนัตตา

รูปัญจะหิทัง ภิกขะเว อัตตา อะภะวิสสะ นะยิทัง รูปัง อาพาธายะ สังวัตเตยยะ ลัพเภถะ จะ รูเป เอวัง เม รูปัง โหตุ เอวัง เม รูปัง มา อะโหสีติ ฯ

Rūpañca Hidaṁ Bhikkhave Attā Abhavissa Nayidaṁ Rūpaṁ Ābādhāya saṁvatteyya Labbhetha Ca Rūpe Evaṁ Me Rūpaṁ Hotu Evaṁ Me Rūpaṁ Ma Ahosītiฯ

▌Now was this body self, monks, this body would not tend to sickness, and one might get the chance of saying in regard to body 'Let body become thus for me, let body not become thus for me'.

▌ดูกรภิกษุทั้งหลาย ถ้ารูปเป็นอัตตาแล้ว รูปนี้ไม่พึงเป็นไปเพื่ออาพาธและบุคคลพึงได้ในรูปว่า รูปของเขาจงเป็นอย่างนี้เถิด รูปของเราอย่าได้เป็นอย่างนั้นเลย

▌ยัสฺมา จะ โข ภิกขะเว รูปัง อะนัตตา ตัสฺมา รูปัง อาพาธายะ สังวัตตะติ นะ จะ ลัพภะติ รูเป เอวัง เม รูปัง โหตุ เอวัง เม รูปัง มา อะโหสีติฯ

▌Yasmā Ca Kho Bhikkhave Rūpam… Anattā Tasmā Rūpaṁ Ābādhāya Saṁvattati Na Ca Labbhati Rūpe Evaṁ Me Rūpaṁ Hotu Evaṁ Me Rūpaṁ Mā Ahositiฯ

▌But in as much, monks, as boby is not self, therefore body tends to sickness, and one does not get the chance of saying in regard to body, 'Let body become thus for me, let body not become thus for me'.

▌ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็เพราะรูปเป็นอนัตตา ฉะนั้น รูปจึงเป็นไปเพื่ออาพาธ และบุคคลย่อมไม่ได้ในรูปว่า รูปของเราจงเป็นอย่างนี้เถิด รูปของเราอย่าได้เป็นอย่างนั้นเลย

▌เวทะนา อะนัตตา ฯ

▌Vedanā Anattā.

▌Feeling is not self,

▌เวทนา เป็นอนัตตา

▌เวทะนา จะ หิทัง ภิกขะเว อัตตา อะภะวิสสะ นะยิทัง เวทะนา อาพาธายะ สังวัตเตยยะ ลัพเภถะ จะ เวทะนายะ เอวัง เม เวทะนา โหตุ เอวัง เม เวทะนา มา อะโหสีติฯ

▌Vedanā Ca Hidaṁ Bhikkhave Attā Abhavissa Nayidaṁ Vedanā Ābādhāya Saṁvatteyya Labbhetha Ca Vedanāya Evaṁ Me Vedanā Hotu Evaṁ Me Vedanā Mā Ahositiฯ

▌Now was this feeling self, monks, this feeling would not tend to sickness, and one might get the chance of saying in regard to feeling 'Let feeling become thus for me, let feeling not become thus for me'.

▌ดูกรภิกษุทั้งหลาย ถ้าเวทนาเป็นอัตตาแล้ว เวทนานี้ไม่พึงเป็นไปเพื่ออาพาธ และบุคคลพึงได้ในเวทนาว่า เวทนาของเราจงเป็นอย่างนี้เถิด เวทนาของเราจงอย่าได้เป็นอย่างนั้นเลย

▌ยัส๎มา จะ โข ภิกขะเว เวทะนา อะนัตตา ตัสมา เวทะนา อาพาธายะ สังวัตตะติ นะ จะ ลัพภะติ เวทะนายะ เอวัง เม เวทะนา โหตุ เอวัง เม เวทะนา มา อะโหสีติ ฯ

▌Yasmā Ca Kho Bhikkhave Vedanā Anattā Tasmā Vedanā Ābādhāya Saṁvattati Na Ca Labbhati Vedanāya Evaṁ Me Vedanā Hotu Evaṁ Me Vedanā Mā Ahositiฯ

▌But in as much, monks, as feeling is not self, therefore feeling tends to sickness, and one does not get the chance of saying in regard to feeling, 'Let feeling become thus for me, let feeling not become thus for me'.

▌ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็เพราะเวทนาเป็นอนัตตา ฉะนั้น เวทนาจึงเป็นไปเพื่ออาพาธและบุคคลย่อมไม่ได้ในเวทนาว่าเวทนาของเราจงเป็นอย่างนั้นเถิด เวทนาของเราอย่าได้เป็นอย่างนั้นเลย

▌สัญญา อะนัตตา ฯ

▌Sanna̅ Anatta̅ฯ

▌Perception is not self,

▌สัญญา เป็นอนัตตา

▌สัญญา จะ หิทัง ภิกขะเว อัตตา อะภะวิสสะ นะยิทัง สัญญา อาพาธายะ สังวัตเตยยะ ลัพเภถะ จะ สัญญายะ เอวัง เม สัญญา โหตุ เอวัง เม สัญญา มา อะโหสีติฯ

▌Sanna̅ Ca Hidaṁ Bhikkhave Atta̅ Abhavissa Nayidaṁ Sanna̅ A̅ba̅dha̅ya Saṁvatteyya Labbhatha Ca Sanna̅ya Evaṁ Me Sanna̅ Hotu Evaṁ Me Sanna̅ Ma̅ Ahosi̅tiฯ

▌Now was this perception self, monks, this perception would not tend to sickness, and one might get the chance of saying in regard to perception 'Let perception become thus for me, let perception not become thus for me'.

▌ดูกรภิกษุทั้งหลาย ถ้าสัญญาเป็นอัตตาแล้ว สัญญานี้ไม่พึงเป็นไปเพื่ออาพาธและบุคคลพึงได้ในสัญญาว่า สัญญาของเราจงเป็นอย่างนี้เถิด สัญญาของเราจงอย่าได้เป็นอย่างนั้นเลย

ยัสมา จะ โข ภิกขะเว สัญญา อะนัตตา ตัสมา สัญญา อาพาธายะ สังวัตตะติ นะ จะ ลัพภะติ สัญญา เอวัง เม สัญญา โหตุ เอวัง เม สัญญา มา อะโหสีติฯ

Yasmā Ca Kho Bhikkhave Saññā Anattā Tasmā Saññā Ābādhāya Saṁvattati Na Ca Labbhati Saññā Evaṁ Me Saññā Hotu Evaṁ Me Saññā Mā Ahosītiฯ

But in as much, monks, as perception is not self, therefore perception tends to sickness, and one does not get the chance of saying in regard to perception 'Let the perception becomes thus for me, let perception not become thus for me'.

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็เพราะสัญญาเป็นอนัตตา ฉะนั้น สัญญาจึงเป็นไปเพื่ออาพาธ และบุคคลย่อมไม่ได้ในสัญญาว่า สัญญาของเราจงเป็นอย่างนี้เถิด สัญญาของเราอย่าได้เป็นอย่างนั้นเลย

สังขารา อะนัตตาฯ

Saṅkhārā Anattāฯ

Mental formations are not self,

สังขาร เป็นอนัตตา

สังขารา จะ หิทัง ภิกขะเว อัตตา อะภะวิสสังสุ นะยิทัง สังขารา อาพาธายะ สังวัตเตยยุง ลัพเภถะ จะ สังขาเรสุ เอวัง เม สังขารา โหนตุ เอวัง สังขารา มา อะเหสุนติฯ

Saṅkhārā Ca Hidaṁ Bhikkhave Attā Abhavisaṁsu Nayidaṁ Saṅkhārā Ābādhāya Saṁ vatteyyuṁ Labhetha Ca Saṅkhāresu Evaṁ Me Saṅkhārā Hontu

Evaṁ saṅkhāra Mā Ahesuntiฯ

▌Now were those mental formations self, monks,

those mental formantions would not tend to sickness,

and one might get the chance of saying in regard to mental formations

'Let mental formations become thus for me,

let mental formations not become thus for me'.

▌ดูกรภิกษุทั้งหลาย ถ้าสังขารเป็นอัตตาแล้ว สังขารนี้ไม่พึงเป็นไปเมื่ออาพาธ และบุคคลพึงได้ในสังขารว่า สังขารของเราจงเป็นอย่างนี้เถิด สังขารของเราอย่าได้เป็นอย่างนั้นเลย

▌ยัสฺมา จะ โข ภิกขะเว สังขารา อะนัตตา ตัสมา สังขารา อาพาธายะ สังวัตตันติ นะ จะ ลัพภะติ สังขาเรสุ เอวัง เม สังขารา โหนตุ เอวัง เม สังขารา มา อะเหสุนติฯ

▌Yasmā Ca Kho Bhikkhave Saṅkhāra Anattā Tasmā Saṅkhāra Ābādhāya Saṁvattanti Na Ca Labhati Saṅkhāresu Evaṁ Me Sankhāra Hontu Evaṁ Me Saṅkhāra Mā Ahesuntiฯ

▌But in as much, monks, as mental formation is not self,

therefore mental formations tend to sickness, and one does not

get the chance of saying in regard to the mental formations

'Let the mental formations become thus for me,

let mental formations not become thus for me'.

▌ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็เพราะสังขารเป็นอนัตตา ฉะนั้น สังขารจึงเป็นไปเพื่ออาพาธและบุคคลย่อมไม่ได้ในสังขารว่า สังขารของเรา จงเป็นอย่างนี้เถิด สังขารของเราอย่าได้เป็นอย่างนั้นเลย

วิญญาณัง อนัตตาฯ

Vinnāṇaṁ Anattāฯ

Consciousenss is not self,

วิญญาณ เป็นอนัตตา

วิญญาณัญจะ หิทัง ภิกขะเว อัตตา อะภะวิสสะ นะยิทัง วิญญาณัง อาพาธายะ สังวัตเตยยะ ลัพเภถะ จะ วิญญาเณ เอวัง เม วิญญาณัง โหตุ เอวัง เม วิญญาณัง มา อะโหสีติฯ

Vinnāṇanca Hidaṁ Bhikkhave Attā Abhavissa Nayidaṁ Vinnāṇaṁ Ābādhāya Saṁvatteyya Labbhetha Ca Vinnāṇe Evaṁ Me Vinnāṇaṁ Hotu Evaṁ Me Vinnāṇaṁ Mā Ahositiฯ

Now was this consciousness self, monks, this consciousness would not tend to sickness, and one might get the chance of saying in regard to consciousness 'Let consciousness become thus for me, let consciousness not become thus for me'.

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ถ้าวิญญาณเป็นอัตตาแล้ว วิญญาณนี้ ไม่พึงเป็นไปเพื่ออาพาธและบุคคลพึงได้ในวิญญาณว่า วิญญาณของเราจงเป็นอย่างนี้เถิด วิญญาณของเราอย่าได้เป็นอย่างนั้นเลย

ยัสมา จะ โข ภิกขะเว วิญญาณัง อะนัตตา ตัสมา วิญญาณัง อาพาธายะ สังวัตตะติ นะ จะ ลัพภะติ วิญญาเณ เอวัง เม วิญญาณัง โหตุ เอวัง เม วิญญาณัง มา อะโหสีติ ฯ

Yasmā Ca Kho Bhikkhave Vinnāṇaṁ Anattā Tasmā Vinnāṇaṁ Ābādhāya Saṁvattati Na Ca Labbhati Vinnāṇe Evaṁ Me

Viññāṇaṁ Hotu Evaṁ Me Viññāṇaṁ Mā Ahositiฯ

▌But in as much, monks, as consciousness is not self,

therefore consciousness tends to sickness,

and one does not get the chance of saying in regard to consciousness

'Let consciousness become such for me

let consciousness not become thus for me'.

▌ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็เพราะวิญญาณเป็นอนัตตา ฉะนั้น วิญญาณจึงเป็นไปเพื่ออาพาธและบุคคลย่อมไม่ได้ในวิญญาณว่า วิญญาณของเราจงเป็นอย่างนี้เถิด วิญญาณของเราอย่าได้เป็นอย่างนี้เลย

▌**ตัง กิง มัญญะถะ ภิกขะเว รูปัง นิจจัง วา อะนิจจัง วาติ ฯ**

▌Taṁ Kiṁ Maññatha Bhikkhave Rūpaṁ Niccaṁ Vā Aniccaṁ Vātiฯ

▌What do you think about this, monks, is body permanent or impermanent ?

▌พระผู้มีพระภาค (ภ.=พระผู้มีพระภาคเจ้า) ตรัสถามว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย พวกเธอสำคัญความข้อนั้นเป็นไฉน รูปเที่ยงหรือไม่เที่ยง

▌**อะนิจจัง ภันเตฯ**

▌Aniccaṁ Bhante

▌Impermanent, the Blessed One.

▌ปัญจวัคคีย์ทูลว่า (ป.=ปัญจวัคคีย์) ไม่เที่ยง พระเจ้าข้า

▌**ยัมปะนานิจจัง ทุกขัง วา ตัง สุขัง วาติ ฯ**

▌Yaṁpanāniccaṁ Dukkhaṁ Vā Taṁ Sukhaṁ Vātiฯ

But is that which is impermanent painful or pleasurable

ภ. สิ่งใดไม่เที่ยง สิ่งนั้นเป็นทุกข์หรือเป็นสุขเล่า

ทุกขัง ภันเตฯ

Dukkhaṁ Bhanteฯ

Painful, the Blessed One.

ป. เป็นทุกข์ พระเจ้าข้า

ยัมปะนานิจจัง ทุกขัง วิปะริณามะธัมมัง กัลลัง นุ ตัง สะมะนุปัสสิตุง เอตัง มะมะ เอโสหะมัสฺมิ เอโส เม อัตตาติ

Yaṁpanāniccaṁ Dukkhaṁ Vipariṇā madhammaṁ
Kallaṁ Nu Taṁ Samanupassituṁ
Etaṁ Mama Esohamasmi Eso Me Attātiฯ

But is it fit to consider that which is impermanent, painful, of a nature to change, as this is mine, this am I, this is my self ?

ภ. ก็สิ่งใดไม่เที่ยง เป็นทุกข์ มีความแปรปรวนเป็นธรรมดา ควรหรือจะตามเห็นสิ่งนั้นว่า นี้เป็นของเรา นี้เป็นเรา นี้เป็นอัตตาของเรา

โน เหตัง ภันเตฯ

No Hetaṁ Bhanteฯ

It is not the Blessed One.

ป. ข้อนั้นไม่ควรเลย พระเจ้าข้า

▌ตัง กิง มัญญะถะ ภิกขเว เวทะนา นิจจา วา อะนิจจา วาติฯ

▌Tam̊ Kim̊ Mannatha Bhikkhave Vedanā Niccā Vā Aniccā Vātiฯ

▌What do you think about this, monks,

What do you think about this, monks, is feeling permanent or impermanent ?

▌ภ. ภิกษุทั้งหลาย เธอสำคัญความข้อนั้นเป็นไฉน เวทนาเที่ยง หรือไม่เที่ยง

▌อะนิจจา ภันเตฯ

▌Aniccā Bhante ฯ

▌Impermanent, the Blessed One.

▌ป. ไม่เที่ยง พระเจ้าข้า

▌ยัมปะนานิจจัง ทุกขัง วา ตัง สุขัง วาติฯ

▌Yampanāniccam̊ Dukkham̊ Vā Tam̊ Sukham̊ Vātiฯ

▌But is that which is impermanent painful or pleasurable ?

▌ภ. สิ่งใดไม่เที่ยง สิ่งนั้นเป็นทุกข์หรือเป็นสุขเล่า

▌ทุกขัง ภันเตฯ

▌Dukkham̊ Bhante ฯ

▌Painful, the Blessed One.

▌ป. เป็นทุกข์ พระเจ้าข้า

ยัมปะนานิจจัง ทุกขัง วิปะริณามะธัมมัง กัลลัง นุ ตัง สะมะนุปัสสิตุง เอตัง มะมะ เอโสหะมัสมิ เอโส เม อัตตาติฯ

Yampanāniccaṁ Dukkhaṁ Vipariṇāmadhammaṁ kallaṁ Nu Taṁ Samanupassituṁ

Etaṁ Mama Esohamasmi Eso Me Attātiฯ

But is it fit to consider that which is impermanent, painful, of a nature to change, as this is mine, this am I, this is my self ?

ภ. ก็สิ่งใดไม่เที่ยง เป็นทุกข์ มีความแปรปรวนเป็นธรรมดา ควรหรือจะตามเห็นสิ่งนั้นว่า นี้เป็นของเรา นี้เป็นเรา นี้เป็นอัตตาของเรา

โน เหตัง ภันเตฯ

No Hetaṁ Bhanteฯ

It is not the Blessed One.

ป. ข้อนั้น ไม่ควรเลย พระเจ้าข้า

ตัง กิง มัญญะถะ ภิกขเว สัญญา นิจจา วา อะนิจจา วาติฯ

Taṁ Kiṁ Maññatha Bhikkhave Saññā Niccā Vā Aniccā Vātiฯ

What do you think about this, monks, is perception permanent or impermanent ?

ภ. ภิกษุทั้งหลาย เธอสำคัญความข้อนั้นเป็นไฉน สัญญาเที่ยงหรือไม่เที่ยง

อะนิจจา ภันเตฯ

Aniccā Bhanteฯ

Impermanent, the Blessed One.

ป. ไม่เที่ยง พระเจ้าข้า

ยัมปะนานิจจัง ทุกขัง วา ตัง สุขัง วาติฯ

Yampanāniccaṁ Dukkhaṁ Vā Taṁ Sukhaṁ Vātiฯ

But is that which is impermanent painful or pleasurable ?

ภ. สิ่งใดไม่เที่ยง สิ่งนั้นเป็นทุกข์หรือเป็นสุข

ทุกขัง ภันเตฯ

Dukkhaṁ Bhanteฯ

Painful, the Blessed One.

ป. เป็นทุกข์ พระเจ้าข้า

ยัมปะนานิจจัง ทุกขัง วิปะริณามะธัมมัง กัลลัง นุ ตัง สะมะนุปัสสิตุง เอตัง มะมะ เอโสหะมัสฺมิ เอโส เม อัตตาติฯ

Yampanāniccaṁ Dukkhaṁ Vipariṇāmadhammaṁ Kallaṁ Nu Taṁ Samanupassituṁ Etaṁ Mama Esohamasmi Eso Me Attātiฯ

But is it fit to consider that which is impermanent, painful, of a nature to change, as this is mine, this am I, this is my self ?

ภ. ก็สิ่งใดไม่เที่ยง เป็นทุกข์ มีความแปรปรวนเป็นธรรมดา ควรหรือจะตามเห็นสิ่งนั้นว่า นี้เป็นของเรา นี้เป็นเรา นี้เป็นอัตตาของเรา

โน เหตัง ภันเตฯ

No Hetaṁ Bhanteฯ

It is not the Blessed One.

ป. ข้อนั้น ไม่ควรเลย พระเจ้าข้า

ตัง กิง มัญญะถะ ภิกขเว สังขารา นิจจา วา อะนิจจา วาติฯ

Taṁ Kiṁ Maññatha Bhikkhave Saṅkhārā Niccā Vā Aniccā Vātiฯ

What do you think about this, monks, are mental formations permanent or impermanent ?

ภ. ภิกษุทั้งหลาย เธอสำคัญความข้อนั้นเป็นไฉน สังขารทั้งหลายเที่ยงหรือไม่เที่ยง

อะนิจจา ภันเต ฯ

Aniccā Bhante ฯ

Impermanent, the Blessed One.

ป. ไม่เที่ยง พระเจ้าข้า

ยัง ปะนานิจจัง ทุกขัง วา ตัง สุขัง วาติฯ

Yampanāniccaṁ Dukkhaṁ Vā Taṁ Sukhaṁ Vātiฯ

But is that which is impermanent painful or pleasurable ?

ภ. ก็สิ่งใดไม่เที่ยง สิ่งนั้นเป็นทุกข์หรือเป็นสุขเล่า

ทุกขัง ภันเตฯ

Dukkhaṁ Bhanteฯ

Painful, the Blessed One.

ป. เป็นทุกข์ พระเจ้าข้า

ยัมปะนานิจจัง ทุกขัง วิปะริณามะธัมมัง กัลลัง นุ ตัง สะมะนุปัสสิตุง เอตัง มะมะ เอโสหะมัสฺมิ เอโส เม อัตตาติ ฯ

Yampanāniccaṁ Dukkhaṁ Vipariṇāmadhammaṁ

Kallaṁ Nu Taṁ Samanupassituṁ

Etaṁ Mama Esohamasmi Eso Me Attātiฯ

But is it fit to consider that which is impermanent, painful, of a nature to change, as this is mine, this am I, this is my self ?

ภ. ก็สิ่งใดไม่เที่ยง เป็นทุกข์ มีความแปรปรวนเป็นธรรมดา ควรหรือจะตามเห็นสิ่งนั้นว่า นี้เป็นของเรา นี้เป็นเรา นี้เป็นอัตตาของเรา

โน เหตัง ภันเตฯ

No Hetaṁ Bhanteฯ

It is not the Blessed One.

ป. ข้อนั้น ไม่ควรเลย พระเจ้าข้า

ตัง กิง มัญญะถะ ภิกขเว วิญญาณัง นิจจัง วา อะนิจจัง วาติฯ

Taṁ Kiṁ Mañnatha Bhikkhave Vaññāṇaṁ Niccaṁ Vā Aniccaṁ Vāti ฯ

What do you think about this, monks, is consciousness permanent or impermanent ?

ภ. ดูกรภิกษุทั้งหลาย เธอสำคัญความข้อนั้นเป็นไฉน วิญญาณเที่ยงหรือไม่เที่ยง

อนิจจัง ภันเต

Aniccaṁ Bhanteฯ

Impermanent, the Blessed One.

ป. ไม่เที่ยง พระเจ้าข้า

ยัมปะนานิจจัง ทุกขัง วา ตัง สุขัง วาติฯ

Yampanāniccaṁ Dukkhaṁ Vā Taṁ Sukhaṁ Vātiฯ

But is that which is impermanent painful or pleasurable ?

ภ. ก็สิ่งใดไม่เที่ยง สิ่งนั้นเป็นทุกข์หรือเป็นสุขเล่า

ทุกขัง ภันเตฯ

Dukkhaṁ Bhanteฯ

Painful, the Blessed One.

ป. เป็นทุกข์ พระเจ้าข้า

ยัมปะนานิจจัง ทุกขัง วิปะริณามะธัมมัง กัลลัง นุ ตัง สะมะนุปัสสิตุง เอตัง มะมะ เอโสหะมัสมิ เอโส เม อัตตาติ ฯ

Yampanāniccaṁ Dukkhaṁ Vipariṇāmadhammaṁ

Kallaṁ Nu Taṁ Samanupassituṁ

Etaṁ Mama Esohamasmi Eso Me Attātiฯ

But is it fit to consider that which is impermanent, painful, of a nature to change, as this is mine, this am I, this is my self.

ภ. ก็สิ่งใดไม่เที่ยง เป็นทุกข์ มีความแปรปรวนเป็นธรรมดา ควรหรือจะตามเห็นสิ่งนั้นว่า นี้เป็นของเรา นี้เป็นเรา นี้เป็นอัตตาของเรา

โน เหตัง ภันเตฯ

No Hetaṁ Bhanteฯ

It is not the Blessed One.

ป. ข้อนั้น ไม่ควรเลย พระเจ้าข้า

ตัส๎มาติหะ ภิกขะเว ยังกิญจิ รูปัง อะตีตานาคะตะ ปัจจุปปันนัง อัชฌัตตัง วา พะหิทธา วา โอฬาริกัง วา สุขุมัง วา หีนัง วา ปะณีตัง วา ยัง ทูเร วา สันติเก วา สัพพัง รูปัง เนตัง มะมะ เนโสหะมัส๎มิ นะ เมโส อัตตาติ ฯ

Tasmātiha Bhikkhave Yaṅkiñci Rūpaṁ Atītānāgatapaccupannaṁ Ajjhattaṁ Vā Bahiddhā Vā Olārikaṁ Vā Sukhumaṁ Vā Hīnaṁ Vā Paṇītaṁ Vā Yaṁ Dūre Vā Santike Vā Sabbaṁ Rūpaṁ Netaṁ Mama Nesohamasmi Na Meso Attātiฯ

Wherefore, monks, whatever is body, past, future, present, or internal or external, or gross or subtle, or low or excellent, whether it is far or near all body should be,
this is not mine, this am I not, this is not my self.

พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุนั้นแล รูปอย่างใดอย่าง หนึ่งที่เป็นอดีต อนาคต และปัจจุบัน ภายในหรือภายนอกหยาบหรือละเอียด เลวหรือประณีต ไกลหรือใกล้ ทั้งหมดก็เป็นแต่สักว่ารูป นี้ไม่ใช่ของเรา นี้ไม่เป็นเรา นี้ไม่ใช่อัตตาของเรา

เอวะเมตัง ยะถาภูตัง สัมมัปปัญญายะ ทัฏฐัพพัง ฯ

Evametaṁ Yathābhūtaṁ Sammappaññāya Daṭṭhabbaṁ ฯ

By means of right wisdom, be seen, as it really is, thus.

เธอทั้งหลาย พึงเห็นรูปนั้นด้วยปัญญาอันชอบตามที่เป็นจริงอย่างนี้

ยา กาจิ เวทะนา อะตีตานาคะตะปัจจุปปันนา อัชฌัตตา วา พะหิทธา วา โอฬาริกา วา สุขุมา วา หีนา วา ปะณีตา วา ยา ทูเร วา สันติเก วา สัพพา เวทะนา เนตัง มะมะ เนโสหะมัสมิ นะ เมโส อัตตาติ ฯ

Yā Kāci Vedanā Atītānāgatapaccuppannā Ajjhattā Vā Bahiddhā Vā Oḷārikā Vā Sukhumā Va Hīnā Vā Paṇītā Vā Yā Dūre Vā Santike Vā Sabbā Vedanā Netaṁ Mama Nesohamasmi Na Meso Attāti ฯ

Whatever is feeling past, future, present or internal or external, or gross or subtle, or low or excellent, whether it is far or near, all feeling should be, thus this is not mine, this am I not, this is not my self.

เวทนาอย่างใดอย่างหนึ่ง ที่เป็นอดีต อนาคต และปัจจุบัน ภายในหรือภายนอกหยาบหรือละเอียด เลวหรือประณีต ไกลหรือใกล้ทั้งหมด ก็เป็นแต่สักว่าเวทนา นี้ไม่ใช่ของเรา นี้ไม่เป็นเรา นี้ไม่ใช่อัตตาของเรา

เอวะเมตัง ยะถาภูตัง สัมมัปปัญญายะ ทัฏฐัพพังฯ

Evametaṁ Yathābhūtaṁ Sammappaññāya Daṭṭhabbaṁ ฯ

▌By means of right wisdom, be seen, as it really is,

▌เธอทั้งหลาย พึงเห็นเวทนานั้นด้วยปัญญาอันชอบตามที่เป็นจริงอย่างนี้

▌ยา กาจิ สัญญา อะตีตานาคะตะปัจจุปปันนา อัชฌัตตา วา พะหิทธา วา โอฬาริกา วา สุขุมา วา หีนา วา ปะณีตา วา ยา ทูเร วา สันติเก วา สัพพา สัญญา เนตัง มะมะ เนโสหะมัสฺมิ นะ เมโส อัตตาติ ฯ

▌Yā Kāci Saññā Atītānāgatapaccuppannā Ajjhattā Vā Bahiddhā Vā Olārikā Vā Sukhumā Vā Hīnā Vā Paṇītā Vā Yā Dūre Va Santike Vā Sabbā Saññā Netaṁ Mama esohamasmi Na Meso Attātiฯ

▌Whatever is perception, past, future, present, or internal or external, or gross or subtle, or low or excellent, whether it is far or near all perception should be, this is not mine, this am I not, this is not my self.

▌สัญญาอย่างใดอย่างหนึ่ง ที่เป็นอดีต อนาคต และปัจจุบัน ภายในหรือภายนอกหยาบหรือละเอียด เลวหรือประณีต ไกลหรือใกล้ ทั้งหมดก็เป็นแต่สักว่าสัญญา นี้ไม่ใช่ของเรา นี้ไม่เป็นเรา นี้ไม่ใช่อัตตาของเรา

▌เอวะเมตัง ยะถาภูตัง สัมมัปปัญญายะ ทัฏฐัพพัง ฯ

▌Evametaṁ Yathābhūtaṁ Sammappaññāya Daṭṭhabbaṁ

▌By means of right wisdom, be seen, as it really is, thus.

▌เธอทั้งหลาย พึงเห็นสัญญานั้นด้วยปัญญาอันชอบตามที่เป็นจริงอย่างนี้

▌เย เกจิ สังขารา อะตีตานาคะตะปัจจุปปันนา อัชฌัตตา วา พะหิทธา วา โอฬาริกา วา สุขุมา วา หีนา วา ปะณีตา วา เย ทูเร วา สันติเก วา สัพเพ สังขารา เนตัง มะมะ เนโสหะมัสฺมิ นะ เมโส อัตตาติ ฯ

▌Ye Keci Saṅkhārā Atītānāgatapaccuppannā Ajjhattā Vā Bahiddhā Vā Oḷārikā Vā Sukhumā Vā Hīna Vā Paṇītā Vā Ye Dūre Vā Santike Vā Sabbe Saṅkhārā Netaṁ Mama Nesohamasmi Na Meso Attāti

▌Whatever are Mental formations, past, future, present, or internal or external, or gross or subtle, or low or excellent, whether it is far or near, all mental formations should be, thus this is not mine, this am I not, this is not my self.

▌สังขารทั้งหลายอย่างใดอย่างหนึ่งที่เป็นอดีต อนาคต และปัจจุบันภายในหรือภายนอก หยาบหรือละเอียด เลวหรือประณีตไกลหรือใกล้ ทั้งหมดก็เป็นแต่สักว่าสังขาร นี้ไม่ใช่ของเรา นี้ไม่เป็นเรา นี้ไม่ใช่อัตตาของเรา

▌เอวะเมตัง ยะถาภูตัง สัมมัปปัญญายะ ทัฏฐัพพังฯ

▌Evametaṁ Yathābhūtaṁ Sammappaññāya Daṭṭhabbaṁฯ

▌By means of right wisdom, be seen, as it really is.

▌เธอทั้งหลาย พึงเห็นสังขารนั้นด้วยปัญญาอันชอบตามที่เป็นจริงอย่างนี้

▌ยังกิญจิ วิญญาณัง อะตีตานาคะตะปัจจุปปันนัง อัชฌัตตัง วา พะหิทธา วา โอฬาริกัง วา สุขุมัง วา

หีนัง วา ปะณีตัง วา ยัง ทูเร วา สันติเก วา สัพพัง

วิญญาณัง เนตัง มะมะ เนโสหะมัสมิ นะ เมโส อัตตาติฯ

Yankinci Vannanam Atitanagatapaccuppannam

Ajjhattam Vā Bahiddhā Vā Olārikam Vā Sukhumam Vā

Hīnam Vā Paṇītam Vā Yam dūre Vā Santike Vā

Sabbam Vannanam Netam Mama Nesohamasmi

Na Meso Attātiฯ

Whatever is consciousness, past, future, present,

or internal or external, or gross or subtle,

or low or excellent, whether it is far or near,

all consciousness should be, this is not mine,

this am I not, this is not my self.

วิญญาณอย่างใดอย่างหนึ่งที่เป็นอดีต อนาคต และปัจจุบัน ภายในหรือภาย นอก หยาบหรือละเอียด เลวหรือประณีตไกลหรือใกล้ ทั้งหมด ก็เป็นแต่สักว่าวิญญาณ นี้ไม่ใช่ของเรา นี้ไม่เป็นเรา นี้ไม่ใช่อัตตาของเรา

เอวะเมตัง ยะถาภูตัง สัมมัปปัญญายะ ทัฏฐัพพังฯ

Evametam Yathābhūtam Sammappannāya Daṭṭhabbamฯ

By means of right wisdom, be seen, as it really is, thus.

เธอทั้งหลาย พึงเห็นวิญญาณนั้นด้วยปัญญาอันชอบตามที่เป็นจริงอย่างนี้

▌เอวัง ปัสสัง ภิกขะเว สุตวา อะริยะสาวะโก

รูปัสมิงปิ นิพพินทะติ เวทะนายะปิ นิพพินทะติ

สัญญายะปิ นิพพินทะติ สังขาเรสุปิ นิพพินทะติ

วิญญาณัสมิงปิ นิพพินทะติฯ

▌Evaṁ Passaṁ Bhikkhave Sutvā Ariyasāvako

Rūpasmiṁpi Nibbindati Vedanāyapi Nibbindati

Saññāyapi Nibbindati Saṅkhāresupi Nibbindati

Viññāṇasmiṁpi Nibbindatiฯ

▌Seeing in this way, monks, the instructed disciple of the ariyans disregards body, he disregards feeling, he disregards perception, he disregards the mental formations, he disregards consciousness.

▌ดูกรภิกษุทั้งหลาย อริยสาวกผู้ได้ฟังแล้ว เห็นอยู่อย่างนี้ ย่อม เบื่อหน่ายในรูป ในเวทนา ในสัญญา ในสังขารและวิญญาณ

▌นิพพินทัง วิรัชชะติ ฯ

▌Nibbindaṁ Virajjatiฯ

▌Disregarding he is dispassionate.

▌เมื่อเบื่อหน่าย ย่อมสิ้นกำหนัด

▌วิราคา วิมุจจะติฯ

▌Virāgā Vimuccatiฯ

▌Through dispassion he is freed.

▌เมื่อสิ้นกำหนัด จิตก็หลุดพ้น

▌**วิมุตตัสมิง วิมุตตะมีติ ญาณัง โหติ ขีณา ชาติ วุสิตัง พรัหมะจะริยัง กะตัง กะระณียัง นาปะรัง อิตถัตตายาติ ปะชานาตีติฯ**

▌Vimuttasmim̄ Vimuttamīti Ñāṇaṁ Hoti Khīṇa Jāti Vusitaṁ Brahmacariyaṁ Kataṁ Karaṇīyaṁ Nāparaṁ Itthattāyāti Pajānātītiฯ

▌In freedom the knowledge comes to be;
I am freed, and he knows destroyed is birth,
lived is the Brahma-faring, done is what was to be done,
there is no more of being such or such.

▌เมื่อจิตหลุดพ้นแล้ว ก็รู้ว่าพ้นแล้ว อริยสาวกนั้นทราบชัดว่า ชาติสิ้นแล้ว พรหมจรรย์ได้อยู่จบแล้ว กิจที่ควรทำก็ได้ทำเสร็จแล้ว กิจอื่นอีกเพื่อความเป็นอย่างนี้มิได้มีอีกแล้ว

▌**อิทะมะโวจะ ภะคะวาฯ**

▌Idamavoca Bhagavaฯ

▌Thus spoke the Lord.

▌พระผู้มีพระภาค ได้ตรัสพระสูตรนี้แล้ว

▌**อัตตะมะนา ปัญจะวัคคิยา ภิกขู ภะคะวะโต ภาสิตัง อะภินันทุงฯ**

▌Attamanā Pañcavaggiyā Bhikkhū Bhagavato Bhāsitaṁ Abhinanduṁ

▌Delighted the group of five monks rejoiced in what the Lord had said.

▌พระปัญจวัคคีย์ประทับใจ เพลิดเพลินภาษิตของพระผู้มีพระภาคเจ้า

▌อิมัส์มิญจะ ปะนะ เวยยากะระณะส์มิง ภัญญะมาเน ปัญจะวัคคิยานัง ภิกขูนัง อะนุปาทายะ อาสะเวหิ จิตตานิ วิมุจจิสูติฯ

▌Imasmimiñca Pana Veyyākaraṇasmiṁ Bhaññamāne Pañcavaggiyānaṁ Bhikkhūnaṁ Anupādāya Āsavehi Cittāni Vimucciṁsūtiฯ

▌Moreover while this discourse was being uttered, the minds of the group of the five monks were freed from the cankers without grasping.

▌ก็แล เมื่อพระผู้มีพระภาคตรัส ไวยากรณ์ภาษิตนี้อยู่ จิตของพระปัญจวัคคีย์พ้นแล้วจากอาสวะทั้งปวง เพราะไม่ถือมั่น

▌เตนะ โข ปะนะ สะมะเยนะ ฉะ โลเก อะระหันโต โหนติฯ

▌Tena Kho Pana Samayena Cha Loke Arahanto Hontiฯ

▌At that time there were six perfected ones in the world.

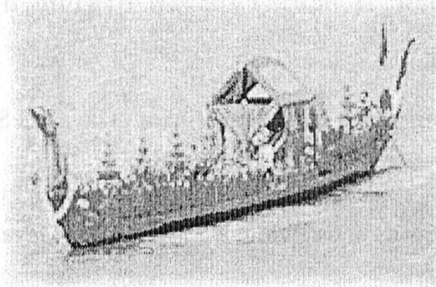
▌ครั้งนั้น พระอรหันต์ได้เกิดขึ้นในโลกพระ 6 องค์

อะนัตตะลักขะณะสูตตัง นิฏฐิตัง Anattalakkhaṇa suttaṁ Niṭṭhitaṁ The Discourse on the Selflessness ended สูตรว่าด้วยเรื่อง อนัตตลักขณสูตร จบแล้ว	พระพุทธเจ้าแสดงแก่ปัญจวัคคีย์ **สถานที่ :** ที่เมืองสารนาถ พาราณสี อินเดีย **เหตุปรารภ:** เรื่องขันธ์ 5 เป็นอนัตตา **ผลแห่งการแสดง:** ปัญจวัคคีย์บรรลุพระอรหันต์

ส่วนนำ อาทิตตปริยายสูตร

อาทิตตปริยายสูตร คือพระสูตรว่าด้วยการบูชาไฟของชฎิล 3 พี่น้องพร้อมด้วยบริวาร 1,000 คน ที่ฝั่งตะวันออกของแม่น้ำเนรัญชรา พุทธคยา รัฐพิหาร ประเทศอินเดีย โดยชฎิล 3 พี่น้องเชื่อว่าไฟซึ่งเป็นธรรมชาติร้อนจะสามารถเผาทำลายกิเลสให้หมดไปได้ แต่นั่นเป็นความเข้าใจผิด พระพุทธเจ้าจึงแสดงเทศนาเรื่องการบูชาไฟที่ถูกต้องว่า การบูชาด้วยการเผาทำลายไฟ คือกิเลสได้แก่ ราคะ โทสะ และโมหะ นี่จึงจะเป็นหนทางแห่งความหลุดพ้นที่แท้จริง เหล่าชฎิลได้น้อมรับคำสอนมาปฏิบัติ ในที่สุดก็ได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์ มีพระอรหันต์เกิดขึ้นในโลกทั้งหมดจำนวน 1,000 องค์

The discourse on the Fire was preached by the Buddha concerning the worship of the Fire of three Jaṭilas who were brothers with a thoasand of their followers at Gayāsīsa which is the east side of the river Nerañjarā, Bothagayā, in the state of Bihāra, India. The bothers believed the fire was able to destroy their own defilements, but that was mistake. The Buddha gave the discourse on the right worship. That was worship by burning lust, hate and delusion which was the way that leads to Nibbāna. They bowed to take the Buddha's teaching for practice and at that moment attain arahants. And then, one thousand of them arose in the world.

บท อาทิตตะปะริยายะสุตตะ[3]

Ātittapariyāya-sutta / The discourse on Fire

พระสูตรว่าด้วยเรื่องไฟ

▌เอวัมเม สุตังฯ

▌Evamme Sutaṁ ฯ

▌Thus have I heard :-

▌ข้าพเจ้าได้สดับมาแล้วอย่างนี้ว่า.........

[3] วินย 4 / 55 / 57-9.

เอกัง สะมะยัง ภะคะวา คะยายัง วิหะระติ คะยาสีเส สัทธิง ภิกขุสะหัสเสนะฯ

Ekaṁ Samayaṁ Bhagavā Gayāyaṁ Viharati Gayāsīse Saddhiṁ Bhikkhusahassenaฯ

The Blessed One was once living at Gayāsīsa in Gayā with a thousand of Bhikkhus.

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ ณ คยาสีสะ ใกล้เมืองคยา พร้อมภิกษุ 1,000 รูป

ตัต๎ระ โข ภะคะวา ภิกขู อามันเตสิฯ

Tatra Kho Bagavā Bhikkhū Āmantesiฯ

There he addressed the bhikkhus.

ณ ที่นั่นแล พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสแก่ภิกษุทั้งหลายว่า

สัพพัง ภิกขะเว อาทิตตังฯ

Sabbaṁ Bhikkhave Ādittaṁฯ

Bhikkhus, all is burning.

ดูกรภิกษุทั้งหลาย สิ่งทั้งปวงเป็นของร้อน

กิญจะ ภิกขะเว สัพพัง อาทิตตัง

Kiñca Bhikkhave Sabbaṁ Ādittaṁ

And what is the all that is burning?

อะไรคือสิ่งที่เป็นของร้อน

จักขุง ภิกขะเว อาทิตตัง รูปา อาทิตตา จักขุวิญญาณัง อาทิตตัง จักขุสัมผัสโส อาทิตโต ยัมปิทัง จักขุสัมผัสสะปัจจะยา

อุปปัชชะติ เวทะยิตัง สุขัง วา ทุกขัง วา อะทุกขะมะสุขัง วา ตัมปิ อาทิตตังฯ

Cakkhuṁ Bhikkhave Ākdittaṁ Rūpā Ādittā Cakkhuviññāṇaṁ Ādittaṁ Cakkhusamphasso Āditto Yampidaṁ Cakkhusamphassapaccayā Uppajjati Vedayitaṁ Sukhaṁ Vā Dukkhaṁ Vā Adukkhamasukhaṁ Vā Tampi Ādittaṁฯ

Bhikkhus, the eye is burning, visible forms are burning, visual consciousness is burning, visual impression is burning, also whatever sensation, pleasant or painful or neither-painful nor pleasant, arises on account of the visual impression, that too is burning.

ภิกษุทั้งหลาย ตาเป็นของร้อน รูปที่เห็นเป็นของร้อน จักษุวิญญาณเป็นของร้อน จักษุสัมผัสเป็นของร้อน อะไรก็ตาม ไม่ว่าเวทนา สุข หรือทุกข์ ทั้งไม่ทุกข์ไม่สุขซึ่งเกิดขึ้นเนื่องจากจักษุสัมผัส สิ่งนั้นก็ร้อนด้วยเหมือนกัน

เกนะ อาทิตตังฯ

Kena Ādittaṁฯ

Burning with what ?

ร้อนด้วยอะไร

อาทิตตัง ราคัคคินา โทสัคคินา โมหัคคินา อาทิตตัง ชาติยา ชะรามะระเณนะ โสเกหิ ปะริเทเวหิ โทมะนัสเสหิ อุปายาเสหิ อาทิตตันติฯ วะทามิฯ

Ādittaṁ Rāgagginā Dosagginā Mohagginā Ādittaṁ Jatiyā Jarāmaraṇena Sokehi Paridevehi Domanassehi Upāyāsehi Ādittantiฯ Vadāmiฯ

Burning with the fire of lust, with the fire of hate, with the fire of delusion; I say it is burning with birth, aging and death, with sorrows, with lamentations, with pains, with griefs, with despairs.

ร้อนด้วยไฟคือราคะ ไฟคือโทสะ ไฟคือโมหะ และเรากล่าวอีกว่า ร้อนด้วยการเกิด การแก่ การตาย ด้วยโศกะ ปริเทวะ ทุกขโทมนัส อุปายาส

โสตัง อาทิตตัง สัททา อาทิตตา โสตะวิญญาณัง อาทิตตัง โสตะสัมผัสโส อาทิตโต ยัมปิทัง โสตะสัมผัสสะปัจจะยา อุปปัชชะติ เวทะยิตัง สุขัง วา ทุกขัง วา อะทุกขะมะสุขัง วา ตัมปิ อาทิตตังฯ

Sotaṁ Ādittaṁ Saddā Ādittā Sotaviññāṇaṁ Ādittaṁ Sotasamphasso Aditto Yampidaṁ otasamphassapaccayā Uppajjati Vedayitaṃ Sukham Vā Dukkhaṁ Vā Adukkhamasukham Vā Tampi Ādittaṁ ฯ

The ear is burning, sounds are burning, auditory consciousness is burning, auditory impression is burning, also whatever sensation, pleasant or painful or neither -

painful - nor-pleasant, arises on account of the auditory impression, that too is burning.

หู เป็นของร้อน เสียงที่ได้ยินเป็นของร้อน โสตะวิญญาณเป็นของร้อน โสตะสัมผัสเป็นของร้อน อะไรก็ตาม ไม่ว่าเวทนาสุขหรือทุกข์ ทั้งไม่ทุกข์ไม่สุขซึ่งเกิดขึ้นเนื่องจากโสตสัมผัส สิ่งนั้น ก็ร้อนด้วยเหมือนกัน

เกนะ อาทิตตังฯ

Kena Ādittaṁ

Burning with what ?

ร้อนด้วยอะไร

อาทิตตัง ราคัคคินา โทสัคคินา โมหัคคินา อาทิตตัง ชาติยา ชะรามะระเณนะ โสเกหิ ปะริเทเวหิ ทุกเขหิ โทมะนัสเสหิ อุปายาเสหิ อาทิตตันติ วะทามิ

Ādittaṁ Rāgagginā Dosagginā Mohagginā Ādittaṁ Jātiyā Jarāmaraṇena Sokehi Paridevehi Dukkhehi Domanassehi Upāyāsehi Ādittanti Vadāmiฯ

Burning with the fire of lust, with the fire of hate, with the fire of delusion; I say it is burning with birth, aging and death, with sorrows, with lamentations, with pains, with griefs, with despairs.

ร้อนด้วยไฟคือราคะ ไฟคือโทสะ ไฟคือโมหะ และเรากล่าวอีกว่า ร้อนด้วยการเกิด การแก่ การตาย ด้วยโศกะ ปริเทวะ ทุกข โทมนัส อุปายาส

ฆานัง อาทิตตัง คันธา อาทิตตา ฆานะวิญญาณัง อาทิตตัง ฆานะสัมผัสโส อาทิตโต ยัมปิทัง ฆานะสัมผัสสะปัจจะยา อุปปัชชะติ เวทะยิตัง สุขัง วา ทุกขัง วา อะทุกขะมะสุขัง วา ตัมปิ อาทิตตังฯ

Ghānaṁ Ādittaṁ Gandhā Ādittā Ghānaviññāṇaṁ Ādittaṁ Ghānasamphasso Āditto Yampidaṁ Ghānasamphassapaccayā Uppajjati Vedayitaṁ Sukkhaṁ Vā Dukkhaṁ Vā Adukkhamasukkhaṁ Vā Tampi Ādittaṁฯ

The nose is burning, odors are burning, olfactory consciousness is burning, olfactory impression is burning, also whatever sensation, pleasant or painful or neither - painful - nor-pleasant, arises on account of the olfactory impression, that too is burning.

จมูกเป็นของร้อน กลิ่นที่ได้ยินเป็นของร้อน ฆานวิญญาณเป็นของร้อน ฆานสัมผัสเป็นของร้อน อะไรก็ตาม ไม่ว่าเวทนา สุข ทุกข์ ทั้งไม่ทุกข์ไม่สุขซึ่งเกิดขึ้นเนื่องจากฆานสัมผัส สิ่งนั้นก็ร้อนด้วยเหมือนกัน

เกนะ อาทิตตัง ฯ

Kena Ādittaṁฯ

Burning with what ?

ร้อนด้วยอะไร

อาทิตตัง ราคัคคินา โทสัคคินา โมหัคคินา อาทิตตัง ชาติยา ชะรามะระเณนะ โสเกหิ ปะริเทเวหิ ทุกเขหิ โทมะนัสเสหิ อุปายาเสหิ อาทิตตันติ วะทามิฯ

Ādittaṁ Rāgaginā Dosagginā Mohagginā
Ādittaṁ Jātiyā Jarāmaraṇena Sokehi Paridevehi Dukkhehi
Domanasehi Upāyāsehi Ādittanti Vadāmi ฯ

Burning with the fire of lust, with the fire of hate, with the fire of delusion; I say it is burning with birth, aging and death, with sorrows, with lamentations, with pains, with griefs, with despairs.

ร้อนด้วยไฟคือราคะ ไฟคือโทสะ ไฟคือโมหะ และเรากล่าวอีกว่า ร้อนด้วยการเกิด การแก่ การตาย ด้วยโศกะ ปริเทวะ ทุกขโทมนัส อุปายาส

ชิวหา อาทิตตา ระสา อาทิตตา ชิวหาวิญญาณัง อาทิตตัง ชิวหาสัมผัสโส อาทิตโต ยัมปิทัง ชิวหาสัมผัสสะปัจจะยา อุปปัชชะติ เวทะยิตัง สุขัง วา ทุกขัง วา อะทุกขะมะสุขัง วา ตัมปิ อาทิตตังฯ

Jivahā Ādittā Rasā Ādittā Jivahāviññāṇaṁ Ādittaṁ
Jivahāsamphasso Āditto Yampidaṁ Jivahasamphassapaccayā
Uppajjati Vedayitaṁ Sukhaṁ Vā Dukkhaṁ Va
Adukkhamasukhaṁ Vā Tampi Ādittaṁ ฯ

The tongue is burning, flavours are burning, gustative consciousness is burning, also whatever sensation, pleasant or painful or neither-plainful-nor-pleasant, arises on account of the gustative impression, gustative impression is burning, that too is burning.

ลิ้นเป็นของร้อน รสเป็นของร้อน ชิวหาวิญญาณเป็นของร้อน ชิวหาสัมผัสเป็นของร้อน อะไรก็ตามไม่ว่าเวทนา สุข ทุกข์ ทั้งไม่ทุกข์ไม่สุขซึ่งเกิดขึ้นเนื่องจากชิวหาสัมผัส สิ่งนั้นก็ร้อนด้วยเหมือนกัน

เกนะ อาทิตตัง ฯ

Kena Ādittaṁ

Burning with what ?

ร้อนด้วยอะไร

อาทิตตัง ราคัคคินา โทสัคคินา โมหัคคินา

อาทิตตัง ชาติยา ชะรามะระเณนะ โสเกหิ ปะริเทเวหิ ทุกเขหิ โทมะนัสเสหิ อุปายาเสหิ อาทิตตันติ วะทามิฯ

Ādittaṁ Rāgagginā Dosagginā Mohagginā Ādittaṁ Jātiyā Jarāmaraṇena Sokehi Paridevehi Dukkhehi Domanassehi Upāyāsehi Ādittanti Vadāmiฯ

Burning with the fire of lust, with the fire of hate, with the fire of delusion; I say it is burning with birth, aging and death, with sorrows, with lamentations, with pains, with griefs, with despairs.

ร้อนด้วยไฟคือราคะ ไฟคือโทสะ ไฟคือโมหะ และเรากล่าวอีกว่า ร้อนด้วยการเกิด การแก่ การตาย ด้วยโศกะ ปริเทวะ ทุกขโทมนัส อุปายาส

กาโย อาทิตโต โผฏฐัพพา อาทิตตา กายะวิญญาณัง อาทิตตัง กายะสัมผัสโส อาทิตโต ยัมปิทัง กายะสัมผัสสะปัจจะยา

อุปปัชชะติ เวทะยิตัง สุขัง วา ทุกขัง วา อะทุกขะมะสุขัง วา ตัมปิ อาทิตตังฯ

Kāyo Āditto Phoṭṭhabbā Ādittā Kāyaviññāṇaṃ Ādittaṃ Kāyasamphasso Āditto Yampidaṃ Kāyasamphassapaccaya Uppajjati Vedayitam Sukhaṃ Vā Dukkhaṃ Vā Adukkhamasukhaṃ Vā Tampi Ādittaṃฯ

The body is burning, tangible things are burning, tactile consciousness is burning, tactile impression is burning, also whatever sensation, pleasant or painful or neither-plainful-nor-pleasant, arises on account of the tactile sensation, that too is burning.

กายเป็นของร้อน สิ่งสัมผัสทั้งหลายเป็นของร้อน กายวิญญาณเป็นของร้อนกายสัมผัสเป็นของร้อน อะไรก็ตาม ไม่ว่าเวทนา สุข ทุกข์ ทั้งไม่ทุกข์ไม่สุขซึ่งเกิดขึ้นเนื่องจากกายสัมผัส สิ่งนั้นก็ร้อนด้วยเหมือนกัน

เกนะ อาทิตตัง ฯ

Kena Ādittaṃฯ

Burning with what ?

ร้อนด้วยอะไร

อาทิตตัง ราคัคคินา โทสัคคินา โมหัคคินา อาทิตตัง ชาติยา ชะรามะระเณนะ โสเกหิ ปะริเทเวหิ ทุกเขหิ โทมะนัสเสหิ อุปายาเสหิ อาทิตตันติ วะทามิฯ

Ādittaṃ Rāgagginā Dosagginā Mohagginā Ādittaṃ Jātiyā Jarāmaraṇena Sokehi Paridevehi Dukkhehi Domanassehi

Upāyāsehi Ādittanti Vadāmi

Burning with the fire of lust, with the fire of hate, with the fire of delusion; I say it is burning with birth, aging and death, with sorrows, with lamentations, with pains, with griefs, with despairs.

ร้อนด้วยไฟคือราคะ ไฟคือโทสะ ไฟคือโมหะ และเรากล่าวอีกว่า ร้อนด้วยการเกิด การแก่ การตาย ด้วยโศกะ ปริเทวะทุกขโทมนัส อุปายาส

มะโน อาทิตโต ธัมมา อาทิตตา มะโนวิญญาณัง อาทิตตัง มะโนสัมผัสโส อาทิตโต ยัมปิทัง มะโนสัมผัสสะปัจจะยา อุปปัชชะติ เวทะยิตัง สุขัง วา ทุกขัง วา อะทุกขะมะสุขัง วา ตัมปิ อาทิตตังฯ

Mano Āditto Dhammā Ādittā Manoviññāṇaṁ Ādittaṁ Manosamphasso Āditto Yampidaṁ Manosamphassapaccayā Uppajjati Vedayitaṁ Sukhaṁ Vā Dukkhaṁ Vā Adukkhamasukhaṁ Vā Tampi Ādittaṁ

The mind is burning, mental objects, are burning, mental consciousness is burning, mental impression is burning, also whatever sensation, pleasant or painful or neither-painful-nor-pleasant, arises on account of the mental impression, that too is burning.

ใจเป็นของร้อน ธัมมารมณ์ทั้งหลายเป็นของร้อน มโนวิญญาณเป็นของร้อน มโนสัมผัสเป็นของร้อน อะไรก็ตาม ไม่ว่าเวทนา สุข ทุกข์ ทั้งไม่ทุกข์ไม่สุขซึ่งเกิดขึ้นเนื่องจากมโนสัมผัส สิ่งนั้นก็ร้อนด้วยเหมือนกัน

เกนะ อาทิตตัง ฯ

Kena Ādittaṁ

Burning with what ?

ร้อนด้วยอะไร

อาทิตตัง ราคัคคินา โทสัคคินา โมหัคคินา อาทิตตัง ชาติยา ชะรามะระเณนะ โสเกหิ ปะริเทเวหิ ทุกเขหิ โทมะนัสเสหิ อุปายาเสหิ อาทิตตันติ วะทามิฯ

Ādittaṁ Rāgagginā Dosagginā Mohagginā Ādittaṁ Jātiyā Jarāmaraṇena Sokehi Paridevehi Dukkhehi Domanassehi Upāyāsehi Ādittanti Vadāmi

Burning with the fire of lust, with the fire of hate, with the fire of delusion; I say it is burning with birth, aging and death, with sorrows, with lamentations, with pains, with griefs, with despairs.

ร้อนด้วยไฟคือราคะ ไฟคือโทสะ ไฟคือโมหะ และเรากล่าวอีกว่า ร้อนด้วยการเกิด การแก่ การตาย ด้วยโศกะ ปริเทวะ ทุกขโทมนัส อุปายาส

เอวัง ปัสสัง ภิกขะเว สุตฺวา อะริยะสาวะโก

Evaṁ Passaṁ Bhikkhave Sutvā Ariyasāvako

Bhikkhus, a learned and noble disciple, who sees things thus;

ดูก่อนทั้งหลาย พระอริยสงฆ์สาวกได้เห็นและได้ฟังอย่างนี้ว่า

จักขุสมิงปิ นิพพินทะติ รูเปสุปิ นิพพินทะติ
จักขุวิญญาเณปิ นิพพินทะติ จักขุสัมผัสเสปิ นิพพินทะติ
ยัมปิทัง จักขุสัมผัสสะปัจจะยา อุปปัชชะติ เวทะยิตัง
สุขัง วา ทุกขัง วา อะทุกขะมะสุขัง วา ตัสมิงปิ นิพพินทะติฯ

Cakkhusmiṁpi Nibbindati Rūpesupi Nibbindati Cakkhuviñ ñāṇepi Nibbindati Cakkhusampassepi Nibbindati Yampidaṁ Cakkhusamphassapaccayā Uppajjati Vedayitaṁ Sukhaṁ Vā Dukkhaṁ Vā Adukkhamasukkhaṁ Vā Tasmiṁpi Nibbindatiฯ

(disciple) becomes dispassionate with regard to the eye (disciple) becomes dispassionate with regard to visible forms, (disciples) becomes dispassionate with regard to the visual consciousness, (disciples) becomes dispassionate with regard to the visual impression, also whatever sensation, pleasant or painful or neither-painful-nor-pleasant, arises on account of the visual impression, With regard to that too he becomes dispassionate.

(สงฆ์สาวก) ย่อมเบื่อหน่ายในตา ในรูปกาย ในจักษุวิญญาณ ในจักษุสัมผัส อะไรก็ตาม ไม่ว่าเวทนาสุข หรือทุกข์ ทั้งไม่ทุกข์ไม่สุขซึ่งเกิดขึ้นเนื่องจากจักษุสัมผัส เขาย่อมเบื่อหน่ายในอาการอย่างนั้นหมือนกัน

โสตัส๎มิงปิ นิพพินทะติ สัทเทสุปิ นิพพินทะติ โสตะวิญญาเณปิ นิพพินทะติ โสตะสัมผัสเสปิ นิพพินทะติ ยัมปิทัง โสตะสัมผัสสะปัจจะยา อุปปัชชะติ เวทะยิตัง สุขัง วา ทุกขัง วา อะทุกขะมะสุขัง วา ตัสมิงปิ นิพพินทะติฯ

Sotasmiṁpi Nibbindati Saddesupi Nibbindati Sotaviññāṇepi Nibbindati Sotasamphassepi Nibbindati Yampidaṁ Sotasamphassapaccaya Uppajjati Vedayitam Sukhaṁ Vā Dukkhaṁ Vā Adukkhamasukhaṁ Vā Tasmiṁpi Nibbindatiฯ

He becomes dispassionate with regard to the ear, he becomes dispassionate with regard to the sound, he becomes dispassionate with regard to the auditory consciounsness, he becomes dispassionate with regard to the auditory impression, also whatever sensation, pleasant or painful or neither-painful-nor-pleasant, arises on account of the auditory impression, with regard to that too he becomes dispassionate.

เขาย่อมเบื่อหน่ายในหู ในเสียง ในโสตวิญญาณ ในโสตสัมผัส อะไรก็ตาม ไม่ว่าเวทนาสุขหรือทุกข์ ทั้งไม่ทุกข์ไม่สุขซึ่งเกิดขึ้นเนื่องจากโสตสัมผัส เขา ย่อมเบื่อหน่ายในอาการอย่างนั้นเหมือนกัน

ฆานัส๎มิงปิ นิพพินทะติ คันเธสุปิ นิพพินทะติ ฆานะวิญญาเณปิ นิพพินทะติ ฆานะสัมผัสเสปิ นิพพินทะติ ยัมปิทัง ฆานะสัมผัสสะปัจจะยา อุปปัชชะติ เวทะยิตัง สุขัง วา ทุกขัง า อะทุกขะมะสุขัง วา ตัส๎มิงปิ นิพพินทะติฯ

▌Ghānasmiṁpi Nibbindati Gandhesupi Nibbindati Ghānaviññāṇepi Nibbindati Ghānasamphassepi Nibbindati Yampidaṁ Ghānasamphasspaccayā Uppajjati Vedayitaṁ Sukhaṁ Vā Dukkhaṁ Vā Adukkhamasukhaṁ Vā Tasmiṁpi Nibbindati ฯ

▌He becomes dispassionate with regard to the nose, he becomes dispassionate with regard to the odours, he becomes dispassionate with regard to the olfactory consciousness, he becomes dispassionate with regard to the olfacotry impression, also whatever sensation, pleasant or painful or neither-painful-nor-pleasant, arises on account of the olfactory impression, with regard to that too he becomes dispassionate.

▌เขาย่อมเบื่อหน่ายในจมูก ในกลิ่น ในฆานวิญญาณ ในฆานสัมผัส อะไรก็ตาม ไม่ว่าเวทนาสุขหรือทุกข์ ทั้งไม่ทุกข์ไม่สุข ซึ่งเกิดขึ้นเนื่องจากฆานสัมผัส เขา ย่อมเบื่อหน่ายในอาการอย่างนั้นเหมือนกัน

▌ชิวหายะปิ นิพพินทะติ ระเสสุปิ นิพพินทะติ ชิวหาวิญญาเณปิ นิพพินทะติ ชิวหาสัมผัสเสปิ นิพพินทะติ ยัมปิทัง ชิวหาสัมผัสสะปัจจะยา อุปปัชชะติ เวทะยิตัง สุขัง วา ทุกขัง า อะทุกขะมะสุขัง วา ตัสมิงปิ นิพพินทะติฯ

▌Jivhāyapi Nibbindati Rasesupi Nibbindati Jivhāviññāṇepi Nibbirdati Jivhāsamphassepi Nibbindati Yampidaṁ Jivhā

samphassapaccayā Uppajjati Vedayitaṁ ฯ Sukkhaṁ Vā Dukkhaṁ Vā Adukkhamasukkhaṁ Vā Tasmiṁpi Nibbindati.

He becomes dispassionate with regard to the tongue, he becomes dispassionate with regard to the flavours, he becomes dispassionate with regard to the gustative-consciousness, he becomes dispassionate with regard to the gustative impression, also whatever sensation, pleasant or painful or neither-painful-nor-pleasant, arises on account of the gustative impression, with regard to that too he becomes dispassionate.

เขาย่อมเบื่อหน่ายชิวหา ในรส ในชิวหาวิญญาณ ในชิวหาสัมผัส อะไรก็ตาม ไม่ว่าเวทนาสุขหรือทุกข์ ทั้งไม่ทุกข์ไม่สุขซึ่งเกิดขึ้นเนื่องจากชิวหาสัมผัส เขาย่อมเบื่อหน่ายในอาการอย่างนั้นเหมือนกัน

กายัส๎มิงปิ นิพพินทะติ โผฏฐัพเพสุปิ นิพพินทะติ กายะวิญญาเณปิ นิพพินทะติ กายะสัมผัสเสปิ นิพพินทะติ ยัมปิทัง กายะสัมผัสสะปัจจะยา อุปปัชชะติ เวทะยิตัง สุขัง วา ทุกขัง วา อะทุกขะมะสุขัง วา ตัส๎มิงปิ นิพพินทะติฯ

Kāyasmiṁpi Nibbindati Phoṭṭhabbesupi Nibbindati Kāyaviññāṇepi Nibbindati Kāyasamphassepi Nibbindati Yampidaṁ Kāyasamphassapaccayā Uppajjati Vedayitaṁ Sukkhaṁ Vā Dukkhaṁ Vā Adukkhamasukkhaṁ Vā Tasmiṁpi Nibbindatiฯ

He becomes dispassionate with regard to the body, he becomes dispassionate with regard to the tangible things, he becomes dispassionate with regard to the tangible consciousness, he becomes dispassionate with regard to the tactile impression, also whatever sensation, pleasant or painful or neither-painful-nor-pleasant, arises on account of the tactile impression, with regard to that too he becomes dispassionate.

เขาย่อมเบื่อหน่ายในกาย ในสิ่งสัมผัส ในกายวิญญาณ เขาย่อมเบื่อหน่ายในกายสัมผัส อะไรก็ตามไม่ว่าเวทนาสุขหรือทุกข์ ทั้งไม่ทุกข์ไม่สุขซึ่งเกิดขึ้นเนื่องจากกายสัมผัส เขาย่อมเบื่อหน่ายในอาการอย่างนั้นเหมือนกัน

มะนัส๊มิงปิ นิพพินทะติ ธัมเมสุปิ นิพพินทะติ มะโนวิญญาเณปิ นิพพินทะติ มะโนสัมผัสเสปิ นิพพินทะติ ยัมปิทัง มะโนสัมผัสสะปัจจะยา อุปปัชชะติ เวทะยิตัง สุขัง วา ทุกขัง วา อะทุกขะมะสุขัง วา ตัส๊มิงปิ นิพพินทะติฯ

Manasmiṃpi Nibbindati Dhammesupi Nibbindati Manoviññāṇepi Nibbindati Manosamphassepi Nibbindati Yampidaṃ Manosamphassapaccayā Uppajjati Vedayitaṃ Sukkhaṃ Vā Dukkhaṃ Vā Adukkhamasukkhaṃ Vā Tasmiṃpi Nibbidatiฯ

He becomes dispassionate with regard to the mind, he becomes dispassionate with regard to the mental objects,

he becomes dispassionate with regard to the mental consciousness, he becomes dispassionate with regard to the mental impression, also whatever sensation, pleasant or painful or neither-painful-nor-pleasant, arises on account of the mental impression, with regard to that too he becomes dispassionate.

เขาย่อมเบื่อหน่ายในมนัส ในธัมมารมณ์ทั้งหลาย ในมโนวิญญาณ เขาย่อมเบื่อหน่ายในมโนสัมผัส อะไรก็ตามไม่ว่าเวทนาสุขหรือทุกข์ ทั้งไม่ทุกข์ไม่สุขซึ่งเกิดขึ้นเนื่องจากมโนสัมผัสเขาย่อมเบื่อหน่ายในอาการเช่นนั้นเหมือนกัน

นิพพินทัง วิรัชชะติฯ

Nibbindaṁ Virajjati

Being dipassionate, he becomes detached;

เมื่อเบื่อหน่าย ย่อมละการยึดมั่น

วิราคา วิมุจจะติฯ

Virāgā Vimuccatiฯ

Through detachment he is liberated.

เมื่อละการยึดมั่น ย่อมหลุดพ้นจากกิเลส

วิมุตตัสมิง วิมุตตะมีติ ญาณัง โหติ ขีณา ชาติ วุสิตัง พรัหมะจริยัง กะตัง กะระณียัง นาปะรัง อิตถัตตายาติ ปะชานาตีติฯ

Vimuttasmiṁ Vimuttamīti Ñāṇaṁ Hoti Khīṇā Jāti Vusitaṁ Brahmacariyaṁ Kataṁ Karaṇīyaṁ Nāparaṁ Itthattāyāti Pajānātītiฯ

When liberated there is knowledge that he is liberated, and he knows: birth is exhaused, the holy life has been lived, what has to be done is done, there is no more any case to be done on this account.

เมื่อเขาหลุดพ้นจากกิเลส ญาณก็เกิดขึ้นว่า 'หลุดพ้นแล้ว' เขาย่อมรู้ว่า การเกิดสิ้นแล้ว ชีวิตพรหมจรรย์อยู่จบแล้ว สิ่งที่จะต้องทำก็ได้ทำ แล้ว สิ่งอื่นที่จะทำจากนี้ไปไม่มีอีกแล้ว

อิทะมะโวจะ ภะคะวาฯ

Idamavoca Bhagavāฯ

This the Blessed One said.

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสเรื่องนี้แล้ว

อัตตะมะนา เต ภิกขู ภะคะวะโต ภาสิตัง อะภินันทุงฯ

Attamanā Te Bhikkhū Bhagavato Bhāsitaṁ Abhinanduṁ

The bhikkhus were glad, and they rejoiced at the Buddha's words.

เหล่าภิกษุทั้งหลายประทับใจ มีปีติในพระดำรัสของพระผู้มีพระภาคเจ้าแล้ว

อิมัส๎มิญจะ ปะนะ เวยยากะระณัส๎มิง ภัญญะมาเน ตัสสะ ภิกขุสะหัสสัสสะ อะนุปาทายะ อาสะเวหิ จิตตานิ วิมุจจิงสูติ

Imasmiñca Pana Veyyākaraṇasmiṁ Bhaññamāne Tassa Bhikkhusahassassa Anupādaya Āsavehi Cittāni Vimuccimsuti.

While this exposition was being delivered, the minds of those thousand bhikkhus were liberated from impurities, without attachment.

ก็ในขณะที่พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไวยากรณ์อยู่นั้นเองจิตของภิกษุหนึ่งพันรูปก็หลุดพ้นจากอาวสวะทั้งหลายด้วยไม่การ ไม่ยึดมั่น

อาทิตตะปริยายะสุตตัง นิฏฐิตัง

Ādittapariyāya-suttaṁ Niṭṭhitaṁ

The discourse on the Fire ended

พระสูตรว่าด้วยเรื่อง ไฟ จบแล้ว

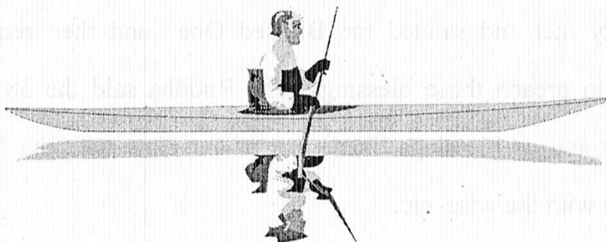
สรุป

พระพุทธเจ้าแสดงแก่ชฎิล 3 พี่น้อง พร้อมด้วยบริวาร 1,000 คน

สถานที่: คยาสีสะ ริมฝั่งแม่น้ำเนรัญชรา เมืองคยา แค้วนมคธ อินเดีย

เหตุปรารภ : เรื่องความเข้าใจไฟและการบูชาที่ถูกต้อง

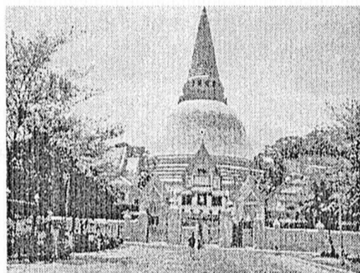
ผลการแสดง: ชฎิล 3 พี่น้องพร้อมด้วยบริวาร 1,000 คน บรรลุพระอรหันต์

ส่วนนำ มงคลสูตร

มงคลสูตร คือพระสูตรว่าด้วยข้อปฏิบัติอันมงคลแก่ชีวิต พระพุทธเจ้าตรัสสูตรนี้แก่เทวดา เนื่องจากเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย แห่งเมืองสาวัตถี แคว้นโกศล ประเทศอินเดีย เกิดความสงสัยขึ้นว่า อะไรเป็นมงคล อะไรไม่เป็นมงคล (บ้างก็ว่ารูปเสียง กลิ่น รส เป็นต้นนี้แหละมงคล) หาใครมาตัดสินให้ไม่ได้ ความสงสัยนี้มีอยู่นานถึง 12 ปี จึงพากันเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้า ถวายความเคารพพระพุทธเจ้าแล้วกราบทูลพระผู้มีพระภาคเจ้าเพื่อตรัสเรื่องมงคล พระพุทธเจ้าจึงตรัสเรื่องมงคล เป็นมงคลสูตร ว่าด้วยสิ่งเป็นมงคลให้ปฏิบัติจำนวน 38 ประการ มีการไม่คบหาคนพาล คบหาแต่บัณฑิต เป็นต้น

The discourse on the Blessings of life was preached by the Buddha to a certain diety at Sāvatthī, in the state Kosala, India. Due to many dieties and the men of Sāvatthī had doubt about Dhamma, they tried to find the right answers. Those questions were; what was blessing, what was not blessing. The questions were not answered for 12 years. The diety met and saluted tge Blessed One and then required the Buddha to preach those blessings. The Buddha said the 38 forms of blessings and un-blessings like; - not to associate with the fools, - to associate with the wise etc.

บท มังคะละสุตตะ[4]

Maṅgala-sutta / The discourse on Blessings

พระสูตรว่าด้วยเรื่อง สิ่งที่เป็นมงคล

เอวัมเม สุตังฯ

Evamme Sutaṁฯ

Thus have I heard :-

ข้าพเจ้าได้สดับมาแล้วอย่างนี้ว่า..........

[4] ขุ. ขุ 25/5-6/2 (ขุ. สุ. 25 / 317-318 / 323.)

เอกัง สะมะยัง ภะคะวา สาวัตถิยัง วิหะระติ เชตะวะเน อะนาถะปิณฑิกัสสะ อาราเมฯ

Ekaṁ Samayaṁ Bhagavā Sāvatthiyaṁ Viharati Jetavane Anāthapiṇḍikassa Ārāmeฯ

The Blessed One was once living at the monastery of Anāthapiṇḍika in Jeta's grove, near Sāvatthī.

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับที่เชตวันวิหาร ที่อนาถปิณฑิกะเศรษฐีสร้างถวาย ใกล้เมืองสาวัตถี

อะถะ โข อัญญะตะรา เทวะตา อะภิกกันตายะ รัตติยา อะภิกกันตะวัณณา เกวะละกัปปัง เชตะวะนัง โอภาเสตวา เยนะ ภะคะวา เตนุปะสังกะมิ อุปะสังกะมิตวา ภะคะวันตัง อะภิวาเทตวา เอกะมันตัง อัฏฐาสิ ฯ

Atha Kho Aññatarā Devatā Abhikkantāya Rattiyā Abhikkantavaṇṇā Kevalakappaṁ Jetavanaṁ Obhāsetvā Yena Bhagavā Tenupasaṅkami Upasaṅkamitvā Bhagavantaṁ Abhivādetvā Ekamantaṁ Aṭṭhāsiฯ

Now when the night was far advanced, a certain deity, whose surpassing splendour illuminated the entire Jeta Grove, came into the pressence of the Blessed One, and, drawing near, respectfully saluted Him and stood on one side.

ครั้งนั้นแล เมื่อปฐมยามแห่งราตรีล่วงแล้ว เทวดาตนหนึ่งมีรัศมีแจ่มจรัส งดงามยิ่ง ยังพระวิหารเชตวันให้สว่างไสวไปทั่วทิศ

เทวดาตนนั้นเข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้าถึงที่ประทับ ถวายบังคมแล้วก็ยืนอยู่ ณ ที่ควร ส่วนข้างหนึ่ง

เอกะมันตัง ฐิตา โข สา เทวะตา ภะคะวันตัง คาถายะ อัชฌะภาสิฯ

Ekamantaṁ Ṭhitā Kho Sā Devatā Bhagavantaṁ Gāthāya Ajjhabhāsiฯ

Standing thus, he addressed the Blessed One in verse:-

เมื่อยืนอยู่ ณ ที่อันสมควรนั้นแล้วได้กราบทูลพระผู้มีพระภาคเจ้าด้วยคาถาว่า

พะหู เทวา มะนุสสา จะ มังคะลานิ อาจินตะยุง
อากังขะมานา โสตถานัง พรูหิ มังคะละมุตตะมังฯ

Bahū Devā Manussā Ca Maṅgalāni Ācintayuṁ
Ākaṅkhamānā Sotthānaṁ Brūhi Maṅgalamuttamaṁฯ

Many deities and men, yearning after happiness, have pondered on Blessings, Pray, tell me the Highest Blessing.

เทวดาและมนุษย์จำนวนมาก ผู้หวังความสวัสดี ได้พากันคิดมงคลทั้งหลาย ขอพระองค์ได้โปรดแสดงธรรมอุดมมงคลเถิด (พระองค์ได้แสดงเทศนาธรรมอันเป็นมงคล 38 ประการ ว่า)

อะเสวะนา จะ พาลานัง ปัณฑิตานัญจะ เสวะนา ปูชา จะ ปูชะนียานัง เอตัมมังคะละมุตตะมังฯ

Asevanā Ca Bālānaṁ Paṇḍitānañca Sevanā Pūjā Ca Pūjanīyānaṁ Etammaṅgalamuttamaṁฯ

Not to associate with fools, to associate with the wise, and to honour those who are worthy of honour This is the Highest Blessing.

การไม่คบคนพาล การคบกับบัณฑิต การบูชาบุคคลที่ควรบูชา

นี่คือมงค์ลอันสูงสุด

▌ปะฏิรูปะเทสะวาโส จะ ปุพเพ จะ กะตะปุญญะตา

อัตตะสัมมาปะนิธิ จะ เอตัมมังคะละมุตตะมัง ฯ

▌Paṭirūpadesavāso ca Pubbe Ca Katapuññatā

Attasammāpanidhi Ca Etammaṅgalamuttamaṁ ฯ

▌To reside in a suitable locality, to have done meritorious actions in the past, and to set oneself in the right course, this is the Highest Blessing.

▌ การอยู่ในภูมิประเทศอันสมควร ความเป็นผู้มีบุญอันทำไว้ในกาลก่อนการตั้งตนไว้ในวิถีทางที่ถูกต้องนี่คือมงคลอันสูงสุด

▌พาหุสัจจัญจะ สิปปัญจะ วินะโย จะ สุสิกขิโต สุภาสิตา จะ ยา วาจา

เอตัมมังคะละมุตตะมังฯ

▌Bāhusaccañca Sippañca vinayo Ca Susikkhito Subhāsitā Ca Yā Vācā

Etammaṅgalamuttamaṁ ฯ

▌Vast learning , skill in handicraft, a highly trained discipline, and pleasant speech, this is the Highest Blessing.

▌ การเป็นผู้ได้ยินได้ฟังมามาก(เป็นพหุสูตร) การเป็นผู้ชำนาญในศิลปะ การเป็นผู้ศึกษาระเบียบวินัยมาดีแล้ว การเป็นผู้มีวาจาไพเราะ นี่คือมงคลอันสูงสุด

▌มาตาปิตุอุปัฏฐานัง ปุตตะทารัสสะ สังคะโห อะนากุลา จะ กัมมันตา

เอตัมมังคะละมุตตะมังฯ

▌Mātāpitu-upaṭṭhānaṁ Puttadārassa Saṅgaho Anākulā Ca

Kammantā Etammaṅgalamuttamaṁ ฯ

▌Supporting one's own mother and father, cherishing wife and children, and peaceful occupations, this is the Highest Blessing.

▌ การเป็นผู้บำรุงมารดาและบิดา การเป็นผู้สงเคราะห์ภรรยาและบุตร การเป็นผู้ทำการงานไม่คั่งค้าง นี่คือมงคลอันสูงสุด

▌**ทานัญจะ ธัมมะจะริยา จะ ญาตะกานัญจะ สังคะโห อะนะวัชชานิ กัมมานิ เอตัมมังคะละมุตตะมังฯ**

▌Dānañca Dhammacariyā Ca Ñātakānañca Saṅgaho Anavajjāni Kammāni Etammaṅgalamuttamaṁฯ

▌Charity, righteous conduct, the helping of relatives, and blameless actions, this is the Highest Blessing.

▌ การเป็นผู้รู้จักให้ การเป็นผู้ประพฤติธรรม การเป็นผู้สงเคราะห์ญาติ การเป็นผู้มีการงานไม่มีโทษ (งานที่ถูกตำหนิ) นี่คือมงคลอันสูงสุด

▌**อาระตี วิระตี ปาปา มัชชะปานา จะ สัญญะโม อัปปะมาโท จะ ธัมเมสุ เอตัมมังคะละมุตตะมังฯ**

▌Āratī Viratī Pāpā Majjapānā Ca Saññamo Appamādo Ca Dhammesu Etammaṅgalamuttamaṁฯ

▌To cease and abstain from evil, abstention from intoxicating drinks, and diligence in virtue, this is the Highest Blessing.

▌ การเป็นผู้งดเว้นจากบาป การเป็นผู้งดเว้นจากการดื่มน้ำเมา การเป็นผู้ไม่ประมาทในการประพฤติธรรม นี่คือมงคลอันสูงสุด

▌**คาระโว จะ นิวาโต จะ สันตุฏฐี จะ กะตัญญุตา กาเลนะ ธัมมัสสะวะนัง เอตัมมังคะละมุตตะมังฯ**

▌Gāravo ca Nivāto Ca Santuṭṭhī Ca Katañnutā Kālena Dhammassavanaṁ Etammaṅgalamuttamaṁฯ

▌Reverence, humility, contenment, gratitude, and the opportune hearing of the Dhamma, this is the Highest Blessing.

▌การเป็นผู้มีความสัมมาคารวะ การเป็นผู้ไม่เย่อหยิ่งจองหองพองลม การเป็นผู้รู้จักพอเพียง การเป็นผู้รู้จักการตอบแทนคุณต่อบุคคลอื่น การเป็นผู้ฟังธรรมตามโอกาส นี่คือมงคลอันสูงสุด

▌**ขันตี จะ โสวะจัสสะตา สะมะณานัญจะ ทัสสะนัง กาเลนะ ธัมมะสากัจฉา เอตัมมังคะละมุตตะมังฯ**

▌Khantī ca Sovacassatā Samaṇānañca Dassanaṁ Kālena Dhammasākacchā Etammaṅgalamuttamaṁฯ

▌Patience, obedience, seeing the samanas (holy men), and religious discussions at proper times, this is the Highest Blessing.

▌การเป็นผู้อดทน การเป็นผู้ปฏิบัติตามคำแนะนำตักเตือน การเข้าหาเพื่อปรึกษาธรรมกับสมณะ การสนทนาธรรมตามเวลาที่สมควร นี่คือมงคลอันสูงสุด

▌**ตะโป จะ พรัหมะจะริยัญจะ อะริยะสัจจานะ ทัสสะนัง นิพพานะสัจฉิกิริยา จะ เอตัมมังคะละมุตตะมังฯ**

▌Tapo ca Brahmacariyañca Ariyasaccāna Dassanaṁ Nibbānasacchikiriyā ca Etammaṅgalamuttamaṁฯ

▌Self-control, Holy Life, perception of the Noble Truths, and the realisation of Nibbāna, this is the Highest Blessing.

▌การเป็นผู้อดทนอดกลั้นต่อความชั่ว การเป็นผู้ดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ การเป็นผู้เห็นความจริงที่ประเสริฐ การเป็นผู้เห็นแจ้งพระนิพพาน นี่คือมงคลอันสูงสุด

▌ผุสฐัสสะ โลกะธัมเมหิ จิตตัง ยัสสะ นะ กัมปะติ อะโสกัง วิระชัง เขมัง เอตัมมังคะละมุตตะมังฯ

▌Phusṭhassa Lokadhammehi Cittaṁ Yassa Na Kampati Asokaṁ Virajaṁ Khemaṁ Etammaṅgalamuttamaṁฯ

▌If a man's mind is sorrowless, stainless, secure, and do not shake when touched by worldly vicissitudes, this is the Highest Blessing.

▌การเป็นผู้มีจิตไม่หวั่นไหวเมื่อถูกโลกธรรมมากระทบ การเป็นผู้มีจิตไม่เศร้าโศก การเป็นผู้มีจิตปราศจากความเศร้าหมอง การเป็นผู้มีจิตเกษมปีติ นี่คือมงคลอันสูงสุด

▌เอตาทิสานิ กัต๎วานะ สัพพัตถะมะปะราชิตา สัพพัตถะ โสตถิง คัจฉันติ ตันเตสัง มังคะละมุตตะมันติฯ

▌Etādisāni Katvāna Sabbatthamaparājitā Sabbattha Sotthiṁ Gacchanti Tantesaṁ Maṅgalamuttamantiฯ

▌Those who thus acting are everywhere conquered, attain happhiness everywhere, to them these are the Highest Blessing.

▌ผู้ที่กระทำมงคลเหล่านี้ จะเป็นผู้ไม่พ่ายแพ้ในที่ทุกสถาน ย่อมบรรลุถึงความสุขในที่ทุกแห่ง เหล่านี้แล คือเป็นมงคลอันสูงสุด

มังคละสุตตัง นิฏฐิตัง

Maṅgala-suttaṁ Niṭṭhitaṁ

The discourse on the Blessings ended

พระสูตรเรื่อง สิ่งที่เป็นมงคล

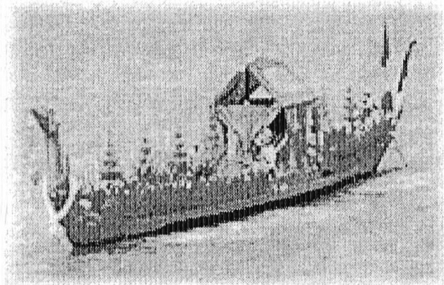
สรุป

พระพุทธเจ้าแสดงแก่เทวดาและมนุษย์

สถานที่: วิหารเชตวัน เมืองสาวัตถี แคว้นโกศล

เหตุปรารภ: เรื่องความสงสัยว่าอะไรเป็นมงคล อะไรไม่เป็นมงคลที่แท้จริง

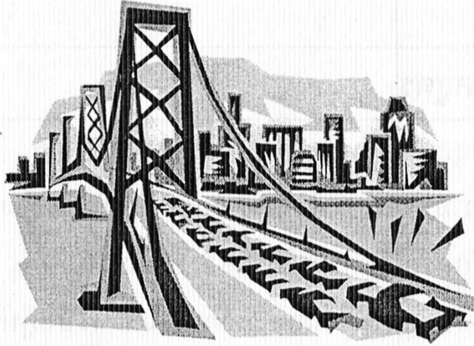
ผลการแสดง: เกิดสิ่งที่จัดว่าเป็นมงคล 38 ประการ

ส่วนนำ เมตตสูตร

เมตตสูตร คือพระสูตรว่าด้วยความรักสากล ซึ่งเป็นความรักด้วยเมตตา ความรักนี้มี 2 ฝ่ายด้วยกันคือ ฝ่ายที่ให้ความรัก อีกฝ่ายเป็นฝ่ายรับความรักหรือเป็นความรักระหว่างชีวิตทั้งหลาย ไม่เว้นแม้ศรัตรูสัตว์ร้าย ดังนั้น สูตรนี้ได้แสดงหลักธรรมสำหรับปฏิบัติไว้ทั้งระหว่างคนและสัตว์ทั้งหลาย โดยวงกว้างแล้ว พระพุทธเจ้าเองตัดสินพระทัยแสดงธรรมก็เพื่อความสุขพ้นทุกข์ของสรรพสัตว์ หรือถ้ามองในเชิงสังคมแล้ว พระสูตรนี้ถือว่าเป็นหลักธรรมปฏิบัติเพื่อสันติภาพโลก และขจัดความโกรธเกลียดชังให้หมดไปนั่นเอง

This discourse on the Universal Love or loving-kindness or moral love was preached by the Buddha. There are two sides of love namely we love others and they love us without exception although in the fool men or dangerious animals. Personally, this discourse can be called a discourse of love among all of livings. Generally, the Buddha preaches Dhamma to people suffering by the loving-kindness. In view of society, this sermon is a way of world peace and a way of deletion hatred.

บท เมตตสุตตะ[5]

Mettā-sutta / The discourse on Universal Love

พระสูตรว่าด้วยเรื่อง เมตตาธรรม

กะระณียะมัตถะกุสะเลนะ ยันตัง สันตัง ปะทัง อะภิสะเมจจะฯ

Karaṇīyamatthakusalena Yantaṁ Santaṁ Padaṁ Abhisameccaฯ

He who is skill in good and wishes to attain that state of calm should act thus:-

กุลบุตรผู้ฉลาดในประโยชน์ ปรารถนาจะบรรลุสันตบท (บทเป็นเครื่องสงบระงับ) พึงปฏิบัติ ดังนี้

---

[5] ขุ. สุ. 25 / 308 / 305.

สักโก อุชู จะ สุหุชู จะ สุวะโจ จัสสะ มุทุ อะนะติมานีฯ

Sakko Ujū Ca Suhujū Ca Suvaco Cassa Mudu Anatimānīฯ

He should be able, Upright, Perfectly upright, Compliant, Gentle, And humble.

พึงเป็นผู้อาจหาญ เป็นผู้ตรง เป็นผู้ซื่อตรง เป็นผู้ว่าง่าย เป็นผู้อ่อนโยน เป็นผู้ไม่เย่อหยิ่งจองหอง

สันตุสสะโก จะสุภะโร จะ อัปปกิจโจ จะ สัลละหุกะวุตติ สันตินทริโย จะ นิปะโก จะ อัปปะคัพโภ กุเลสุ อะนะนุคิทโธฯ

Santussako Ca Subharo Ca Appakicco Ca Sallahukavutti Santindriyo Ca Nipako Ca Appagabbho Kulesu Ananugiddho

Contented, Easily supported, With few duties, Simple livelihood, Controlled in senses, Discreet, Not impudent, He should not be greedily attached to families.

เป็นผู้สันโดษ เป็นผู้เลี้ยงง่าย เป็นผู้มีกิจน้อย (ไม่เป็นคนเรื่องมาก) เป็นผู้ประพฤติเบากายและจิต เป็นผู้สำรวมอินทรีย์ เป็นผู้มีปัญญารักษาตน เป็นผู้ไม่คึกคะนอง เป็นผู้ไม่เข้าพัวพันในสกุลทั้งหลาย

นะ จะ ขุททัง สะมาจะเร กิญจิ เยนะ วิญญู ปะเร อุปะวะเทยยุงฯ

Na Ca Khuddaṃ Samācare Kiñci Yena Viññū Pare Upavadeyyuṃฯ

He should not commit any slight wrong such that other wise men might censure him.

วิญญูชนติเตียนกรรมที่ไม่เหมาะสมใด เขาไม่พึงประพฤติในกรรมนั้น

สุขิโน วา เขมิโน โหนตุ สัพเพ สัตตา ภะวันตุ สุขิตัตตาฯ

Sukhino Vā Khemino Hontu Sabbe Sattā Bhavantu Sukhitattāฯ

May all beings be happy and secure, may their mind be contented.

พึงเป็นผู้แผ่ไมตรีจิตว่า ขอให้สัตว์ทั้งปวงมีความสุข มีความปลอดภัย มีตนถึงความสุขเถิด

เย เกจิ ปาณะภูตัตถิ ตะสา วา ถาวะรา วา อะนะวะเสสา ทีฆา วา เย มะหันตา วา มัชฌิมา รัสสะกา อะณุกะถูลา ทิฏฐา วา เย จะ อะทิฏฐา เย จะ ทูเร วะสันติ อะวิทูเร ภูตา วา สัมภะเวสี วา สัพเพ สัตตา ภะวันตุ สุขิตัตตาฯ

Ye Keyi Pāṇabhutatthi Tasā Vā Thāvarā Vā Anavasesā Dīghā Vā Ye Mahantā Vā Majjhimā Rassakā Anukathūlā Diṭṭhā Vā Ye Ca Adiṭṭhā Ye Ca Dūre Vasanti Avidūre Bhūtā Vā Sambhavesī Vā Sabbe Sattā Bhavantu Sukhitattāฯ

Whatever living all beings there may be - feeble or strong, without exception, Long or stout, medium or short, small or large Seen or unseen Those dwelling far or near, Those who are born and those who are yet to be born May all being, without exception, be happy-minded.

สัตว์มีชีวิตเหล่าใดเหล่าหนึ่งมีอยู่ ยังสะดุ้ง หรือว่า มั่นคง ไม่มีส่วนเหลือและสัตว์เหล่าใดมีกายยาวหรือใหญ่ ปานกลางหรือสั้น ผอมหรือ

พี่ที่เราเห็นแล้ว หรือมิได้เห็น อยู่ที่ไกลหรือที่ใกล้ เกิดแล้วหรือยังแสวงหาที่เกิดอยู่ ขอให้สัตว์เหล่านั้นทั้งหมด จงมีตนถึงความสุขเถิด

นะ ปะโร ปะรัง นิกุพเพถะ นาติมัญญะถะ กัตถะจิ นัง กิญจิ พ๎ยาโรสะนา ปะฏิฆะสัญญา นาญญะมัญญัสสะ ทุกขะมิจเฉยยะฯ

Na Paro Param Nikubbetha Nātimaññetha Katthaci Naṁ Kiñci Byārosanā Paṭighasañña Nāññamaññassa Dukkhamiccheyyaฯ

Let not one deceive another nor despise any person whatever in any place. In anger or illwill, let not one wish any harm to another.

ขอให้สัตว์เหล่าอื่น ๆ ไม่พึงข่มเหงกัน ไม่พึงดูหมิ่นใคร ๆ ไม่ว่าในที่ไหน ๆ ไม่พึงปรารถนาทุกข์แก่กัน เพราะความกริ้วโกรธ หรือเพราะความเคียดแค้น

มาตา ยะถา นิยัง ปุตตัง อายุสา เอกะปุตตะมะนุรักเข เอวัมปิ สัพพะภูเตสุ มานะสัมภาวะเย อะปะริมานังฯ

Māta Yathā Niyaṁ Puttaṁ Ayusā Ekaputtamanurakkhe Evampi Sabbabhūtesu Mānasambhāvaye Aparimānaṁฯ

Just as a mother would protect her only child even at the risk of her own life, even so let one cultivate a boundless heart towards all beings.

พึงปรารถนาดีต่อกัน ดังมารดารักบุตรคนเดียวที่เกิดในตน สละได้แม้ชีวิต ฉันใด กุลบุตรผู้ฉลาดในประโยชน์ พึงเจริญเมตตาจิตต่อสัตว์ทั้งปวงโดยไม่มีขอบเขต แม้ฉันนั้น

เมตตัญจะ สัพพะโลกัสมิง มานะสัมภาวะเย อะปะริมานัง อุทธัง อะโธ จะ ติริยัญจะ อะสัมพาธัง อะเวรัง อะสะปัตตังฯ

Mettañca Sabbalokassamiṁ Mānasambhāvaye Aparimā nam Uddhaṁ Adho Ca Tiriyañca Asambādhaṁ Averaṁ Asapattaṁฯ

Let one's thoughts of boundless love pervade the whole world above, below and across, without any obstruction, without any hatred, without any enmity.

ก็กุลบุตรนั้น พึงเจริญเมตตาจิต แผ่ไปอย่างไม่มีขอบเขตในโลกทั้งสิ้น ขึ้นไปทั้งเบื้องบน เบื้องต่ำ และเบื้องขวาง มีธรรมอันไม่คับแคบ ไม่มีเวรไม่มีศรัตรู

ติฏฐัญจะรัง นิสินโน วา สะยาโน วา ยาวะตัสสะ วิคะตะมิทโธ เอตัง สะติง อธิฏเฐยยะ พรัหมะเมตัง วิหารัง อิธะมาหุฯ

Tiṭṭhañcaraṁ Nisinno Vā Sayāno Vā Yāvatassa Vigatamiddho Etaṁ Satiṁ Adhiṭṭheyya Brahmametaṁ Vihāraṁ Idhamāhuฯ

Whether one stands, walk, sits or lies down, as long as one is awake, one should maintain this mindfulness.
This, they say, is the Sublime State in this life.

กุลบุตรผู้เจริญเมตตาจิตนั้น ยืนอยู่ก็ดี เดินไปก็ดี นั่งอยู่ก็ดี

นอนอยู่ก็ดี เขาก็ตั้งสติไว้ได้อย่างนั้น บัณฑิตทั้งหลายกล่าวว่า เป็นพรหมวิหารสูงสุดในศาสนานี้

ทิฏฐิญจะ อะนุปะคัมมะ สีละวา ทัสสะเนนะ สัมปันโน กาเมสุ วิเนยยะ เคธัง นะ หิ ชาตุ คัพภะเสยยัง ปุนะเรตีติฯ

Diṭṭhiñca Anupagamma Sīlavā Dassanena Sampanno Kāmesu Vineyya Gedhaṁ Na Hi Jātu Gabbhaseyyaṁ Punaretītiฯ

Not falling into wrong views, virtuous and endowed with insight, one gives up attachment to sense-desires. Verily such a man does not return to enter a womb again.

กุลบุตรผู้เจริญเมตตาจิต ย่อมไม่ตกไปสู่มิจฉาทิฏฐิ เป็นผู้มีศีล และประกอบด้วยญาณทัสนะ เป็นผู้กำจัดการยึดติดในกามทั้งหลายได้ ย่อมไม่กลับมานอนในครรภ์ ถือกำเนิดใหม่อีกโดยแท้ แล

เมตตะสุตตัง นิฏฐิตัง

Metta-suttaṁ Niṭṭhitaṁ

The discourse on the Universal Love ended

พระสูตรว่าด้วยเรื่อง เมตตาธรรม จบแล้ว

พิมพ์ที่รัตนสุวรรณการพิมพ์ 3 โทร. 0-5525-8101

